

ONURUN BEDELİ

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER—3. KİTAP

MORGAN RICE

Krallar ve Büyüçüler

Morgan Rice

Onurun Bedeli

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Onurun Bedeli / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Krallar ve Büyücüler)

Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin The Inheritance Cycle dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır. The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) 1 Numaralı Çok Satan dizi! ONURUN BEDELİ Morgan Rice'in çok satan destansı KRALLAR VE BÜYÜCÜLER (EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ ile başlayan, ücretsiz indirilebilir) dizisinin 3. kitabı! ONURUN BEDELİ'nde Kyra nihayet gizemli dayısıyla tanışıyor ve onun beklediği adam olmadığını öğrenerek şoke oluyor. Onun dayanıklılığını zorlayan bir dizi eğitime atılıyor ve gücünün sınırlarıyla karşılaştığında hüsrana uğruyor. Ejderhasını çağırılmayan, içinin derinliklerini araştıramayan ve babasının savaşına yardım etmek için acele eden Kyra, her zaman olacağını düşündüğü savaşçı olup olamayacağından şüphe etmeye başlıyor. Ormanın derinliklerinde, kendisinden çok daha güçlü, gizemli bir oğlanla karşılaştığında, kendi geleceğinde onu gerçekten nelerin beklediğini merak etmeye başlıyor. Duncan Kos'un tepelerinden yeni ordusuyla aşağı inmek zorunda, sayıca çok geride olsa da başkente doğru riskli bir işgale girişiyor. Eğer kazanırsa, o kadim duvarların ardında, eski kral ve her biri kendi gündemleri olan ve hepsi de kucaklarken bir anda ihanet edebilecek soylular ve aristokratların kendisini bekliyor olacağını bilmektedir. Escalon'u birleştirmek, belki de gerçekten onu özgürleştirmekten daha zor olacaktır. Ur'da bulunan Alec, yaklaşan Pandesia istilasına karşı şehri savunma şansları olabilecekse, direnişe yardım etmek için eşsiz yeteneklerini demirci ocağında sergilemek zorundadır. Tanıdığı en güçlü kız olan Dierdre ile karşılaştığında ona hayran kalacaktır. Pandesia'ya karşı direniş gösterme fırsatı eline geçen Dierdre düşmanla cesurca yüzleşirken, bu kez babasının ve adamlarının arkasında olup olmayacağını merak etmektedir. Merk nihayet kuleye girer ve keşfettikleri donakalmasına sebep olur. Kulenin garip kanun ve kurallarına alışmaya çalışırken, diğer Gözcülerle tanışır, bunlar hayatında tanıdığı en zorlu savaşçılardır ve Merk bu kulede saygı kazanmanın hiç de kolay olmadığını öğrenir. Yaklaşan istilaya karşı herkesin

kuleyi hazırlaması gerekmektedir; fakat gizli geçitler içlerinde gezinen ihanetten onları koruyamayabilecektir. Vesuvius Trol ırkına kırılğan durumdaki Escalon'da önderlik edip, ülkeyi yakıp yıkarken, oğlunun başına gelenler yüzünden öfkeden deliren Theos da ülkeyi yakıp yıkmakla meşguldür ve tüm Escalon alev alana kadar durmayacaktır. Güçlü atmosferi ve komplike karakterleriyle ONURUN BEDELİ, şövalyeler ve savaşçılar, krallar ve lortlar, onur ve mertlik, büyü, kader, canavarlar ve ejderhaların sürükleyici bir efsanesi. Bu bir aşk ve kırık kalpler, aldatma, ihtiras ve ihanet hikâyesi. Bizi, sonsuza kadar bizimle yaşayacak bir dünyaya davet eden, her yaştan ve her cinsiyetten okuyucuları tatmin edebilecek, üst kalite bir fantezi. KRALLAR VE BÜYÜCÜLER dizisinin 4. kitabı yakında yayınlanacak. Felsefe Yüzüğü dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor ve bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyile yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap. Midwest Book Review, D. Donovan, eKitap Eleştirmeni (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak) Sürükleyici hikâyesi olan bir roman ve bir hafta sonunda okunabilir... İyi bir şeyler vaat eden bir diziye iyi bir başlangıç. San Francisco Book Review (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BÖLÜM BİR	11
BÖLÜM İKİ	13
BÖLÜM ÜÇ	15
BÖLÜM DÖRT	19
BÖLÜM BEŞ	22
BÖLÜM ALTI	25
BÖLÜM YEDİ	32
BÖLÜM SEKİZ	37
BÖLÜM DOKUZ	41
Конец ознакомительного фрагмента.	42

Morgan Rice

Onurun Bedeli (Krallar ve Büyücüler—3. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ dizisinden sonra yaşamak için bir neden kalmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ'nde Morgan Rice bir başka harika fantezi dizisinin sözünü veriyor, bizi troller, ejderhalar, yiğitlik, onur, cesaret, sihir ve kaderimize inancın bir fantezisine daldırıyor. Morgan bir kez daha her sayfada onlar için tezahürat yapmamızı sağlayan güçlü bir karakter seti oluşturmayı başarmış... İyi yazılmış fantastik edebiyat seven herkesin kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ederiz..”

--*Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

“EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ daha başlangıcından başarılı... Üstün bir fantezi... Olması gerektiği gibi, bir protagonist ile başlıyor ve düzgün bir şekilde şövalyeler, ejderhalar, sihir ve canavarlar ve kaderin geniş çemberine doğru ilerliyor... Üst düzey bir fantezi edebiyatın tüm yakalayıcı unsurları bu kitapta mevcut, askerler ve savaşlardan kendiyi yüzleşmeye kadar... Güçlü, inanılır genç bir protagonist ile ilerleyen destansı fantezi edebiyat sevenler için tavsiye edilecek bir kitap.”

--*Midwest Book Review*

D. Donovan, eKitap Eleştirmeni

“Morgan Rice'in önceki romanlarının hayranları ve Christopher Paolini'nin THE INHERITANCE CYCLE dizisi gibi işlerin hayranlarını memnun edecek macera dolu bir fantezi... Genç Yetişkin Edebiyatının hayranları Rice'in bu son kitabını çok sevecek ve daha fazlası için yalvaracaktır.”

--*The Wanderer, A Literary Journal (Ejderhaların Yükselişi ile ilgili olarak)*

“Hikâyesinde gizem ve entrika elementleri bulunduran esprili bir fantezi. Kahramanların Görevi cesur olmak ve büyüme, gelişme ve mükemmelliğe götüren hayat amaçlarıyla ilgili... Dolgun fantezi maceraları, bir baş kahraman, araçlar ve hayalperest bir çocuk olan Thor'un olanaksız durumlarla karşılaşmış genç bir yetişkin haline gelişine çok iyi şekilde odaklanan bir dizi hareketli

karşılaşmalar sağlayan bir macera arayanlar için ideal... Destansı bir genç yetişkin dizisinin neler sunabileceğinin sadece bir başlangıcı.”

--*Midwest Book Review (D. Donovan, eKitap Eleştirmeni)*

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir Kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Destansı fantezi Felsefe Yüzüğü serisinin (şu anda 14 Kitaptan oluşuyor) heyecan dolu bu ilk kitabında Rice, okurlarını 14 yaşındaki, hayali, krala hizmet eden elit şövalye birliği Gümüş Lejyon'a katılmak olan Thorgrin “Thor” McLeod ile tanıştırıyor. Rice'ın yazını sağlam ve oldukça merak uyandırıcı.”

--*Publishers Weekly*

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

- YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

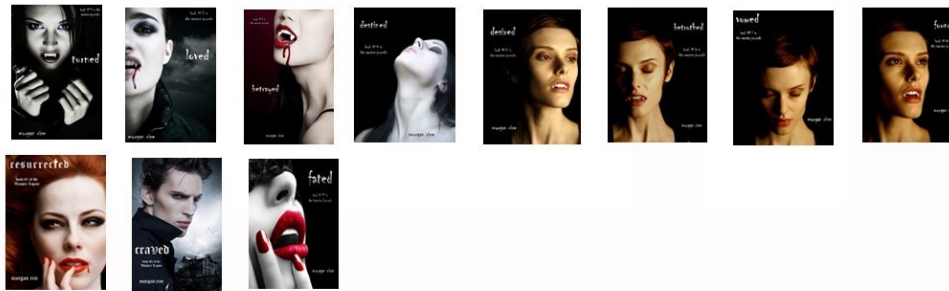
THE SORCERER'S RING

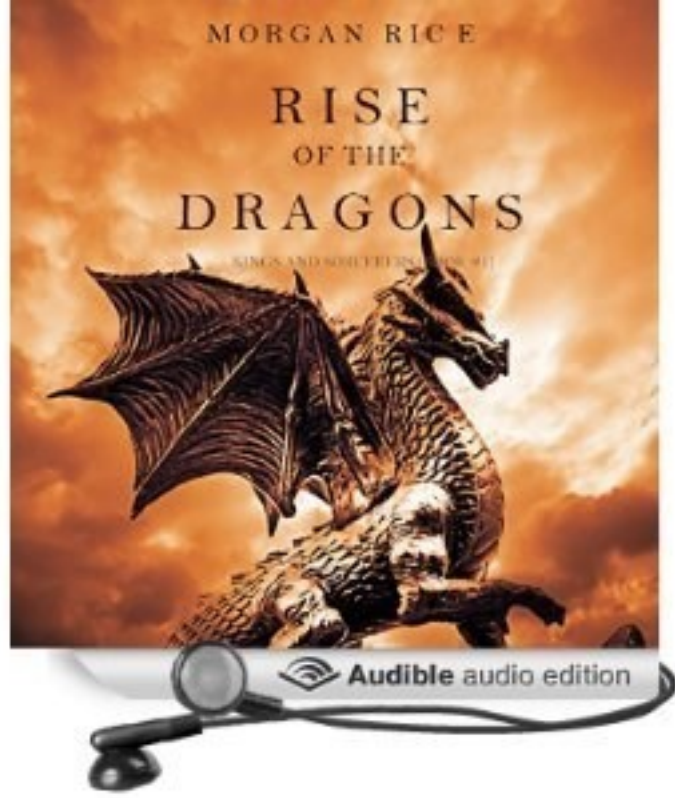

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KRALLAR VE BÜYÜCÜLERİ Sesli Kitap olarak dinleyin!

Ücretsiz Kitap ister misiniz?

Morgan Rice’ın eposta listesine kaydolun ve 4 ücretsiz Kitap, 2 ücretsiz harita, 1 ücretsiz uygulama ve size özel hediyeleri alın! Kaydolmak için siteyi ziyaret edin: www.morganricebooks.com

Morgan Rice © 2015

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu Kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları breakermamaximus’a ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

“Onurumu kaybedersem, benliğimi de kaybetmiş olurum.”
-- William Shakespeare
Antony ve Cleopatra

BÖLÜM BİR

Theos artık daha fazla içinde tutamadığı bir öfkeyle kırsala doğru dalışa geçti. Artık hedefinin kim olduğunu önemsemiyordu. Yumurtasının kaybolmuş oluşunu tüm insan ırkına, tüm Escalon'a ödetebilirdi. Aradığı şeyi bulana kadar tüm dünyayı yok edebilirdi.

Theos bu ironiyle parçalanmıştı. Yumurtasını saklamak, doğacak oğlunun Ejderhaların Efendisi olacağı yönündeki kehanet nedeniyle kendini tehdit altında hisseden diğer ejderhaların gazabından korumak için anayurdundan kaçmıştı. Hepsi de onun yumurtasını yok etmek arzusundaydı ve Theos buna asla izin veremezdi. Ejderha kardeşleriyle savaşmış, ölümcül yaralar almış, engin denizlerin üzerinden, yaralı bir şekilde bu insanların adasına gelinceye kadar uçmuştu. Diğer ejderhalar asla oraya bakmak için gelmezlerdi; burası yumurtası için güvenli bir limandı.

Fakat Theos buraya konup yumurtasını uzak orman zemininde bıraktığında onu savunmasız da bırakmış olmuştur. Bunun bedelini kötü şekilde ödemiş, Pandesia askerleri tarafından yaralanmış ve telaş içinde uçarken yumurtasını gözden kaybetmişti. Hayatı, bir insan, Kyra tarafından kurtulmuştu. O çetrefilli gecede, kar fırtınası ve sert rüzgârın içinde, ne kadar daireler çizerek uça, aynı yerlerden tekrar tekrar geçmesine rağmen karlara gömülen yumurtasını bulamamıştı. Bu, kendisinden nefret etmesine neden olan bir hataydı, tüm insanlığı sorumlu tuttuğu, asla ve asla affetmeyeceği bir hataydı.

Theos çok daha hızla dalışa geçti, çenesini açtı ve öfke içinde kükredi; bu, önündeki tüm ağaçları titreten bir kükremeydi. Kendisinin bile geri çekilmesine sebep olacak bir sıcaklıkta ateş püskürttü. Öylesine güçlü bir alev dalgasıydı ki, tüm bir şehri yok edebilirdi. Alevler, önüne çıkma şanssızlığı yaşayan küçük bir köyün üzerine yağdı. Aşağıda, yüzlerce insan, onları bekleyen ölümden habersiz bir şekilde çiftliklerde ve bağlarda yayılmış durumdaydı.

Alevler üzerlerine gelirken, insanlar gökyüzüne baktı ve yüzlerinde bir dehşet ifadesiyle donakaldılar; fakat artık çok geçti. İnsanlar çığlıklar atarak can havliyle kaçırsalar da alev bulutu onları yakaladı. Alevler erkek, kadın, çocuk, köylü, savaşçı demeden, can havliyle kaçanları veya olduğu yerde donakalmış olanları ayırmıyordu. Theos devasa kanatlarını çırparken, insanları, evlerini, silahlarını, hayvanlarını ve sahip oldukları her şeyi ateşe verdi. Herkes, her bir insan bedel ödeyecekti.

Nihayet Theos tekrar yükseldiğinde geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir zamanlar köyün olduğu yerde şimdi büyük bir yangın, köyü kısa süre sonra küle dönüştürecek ateşler vardı. Gayet uygun, diye düşündü Theos kendi kendine, insanlar külden geldiler, küle dönüyorlar.

Theos yavaşlamadı. Yere yakın bir şekilde uçmaya devam etti. Ağaçları parçalayıp, dalları tek bir pençe darbesiyle kırarak ve yaprakları lime lime ederek ilerlerken kükrüyordu. Ağaçların üzerinden kendine yol açarak uçarken, hala ateş püskürtüyordu. İlerledikçe ardında büyük, ateşten büyük bir iz bırakıyordu, Escalon'un onu sonsuza kadar hatırlamasını sağlayacak bir ateş yolu... Dikenli Ormanın büyük bir bölümünü ateşe verdi. Oradaki ağaçların yeniden büyüebilmesinin binlerce yıl süreceğini biliyordu, ülkeye bir yara açtığını biliyordu ve bu düşünceler onda bir tatmin duygusu oluşturuyordu. Ateş püskürtmeyi sürdürürken, bir anda bu ateşlerin kendi yumurtasına da ulaşabileceğini ve ona zarar verebileceğini fark etti. Fakat öfke ve hüsrarla o kadar doluydu ki, kendine engel olamıyordu.

O uçarken, altındaki arazi de yavaş yavaş değişiyordu. Ormanlar ve vadilerin yerini taş binalar aldı ve Theos aşağı bir göz attığında, mavi sarı zırhlı binlerce askerle dolu, geniş bir garnizonun üzerinden geçmekte olduğunu gördü. Pandesialılar! Askerler panik ve merak içinde gökyüzünü tarıyorlardı, zırhları parıldıyordu. Bazıları, zeki olanlar, kaçmaya başladı; cesur olanlar ise yerlerini koruyup, o yaklaşırken mızrak ve süngü fırlattı.

Theos ateş püskürttü ve atılan tüm silahları havada yakıp küller halinde geri gönderdi. Püskürttüğü ateş yoluna devam etti; kaçışmaya başlamış askerlere ulaştı ve onları parlak zırhları içinde tuzığa düşürüp canlı canlı yaktı. Theos, tüm o parlak metallerin kısa süre sonra paslanan kabuklara

döneceğini biliyordu, oraya yaptığı ziyaretin bir hatırası... Her bir asker alev alıncaya kadar durmadı ve garnizonu dev bir alev kazanı haline getirdi.

Theos kuzeye doğru uçmaya devam etti; kendine engel olamıyordu. Arazi sürekli değişiyordu ve Theos ilgi çekici bir şey görene kadar hiç yavaşlamadı. Aşağıda, aşırı büyük bir yaratık, bir dev, yerin altındaki bir tünelden yeryüzüne çıkıyordu. Bu, Theos'un daha önce gördüğü hiçbir yaratığa benzemiyordu, çok güçlü bir yaratıktı. Fakat Theos hiç korkmamış aksine öfkelenmişti. Bu yaratığın yoluna çıkmış olmasına öfkeliydi.

Yaratık gökyüzüne baktı ve Theos ona doğru dalışa geçerken biçimsiz yüzü korkuyla doldu. Dönüp çıktığı deliğe doğru kaçmaya başladı fakat Theos onu o kadar kolay göndermeyecekti. Eğer oğlunu bulamazsa herkesi, insanları ve insana benzeyen yaratıkları yok edecekti. Ve Escalon'daki herkes ve her şey yok olana kadar durmayacaktı.

BÖLÜM İKİ

Vesuvius tünelin içinde durmuş üzerine düşen güneş ışığına bakıyordu, Escalon güneşi; hayatındaki en tatlı duyguyu hissediyordu. Hemen üzerindeki, güneş ışığının üzerine düşmesini sağlayan o delik, hayal edebileceği tüm zaferlerden daha muhteşem bir zaferi temsil ediyordu, hayatı boyunca hayal ettiği tünel tamamlanmıştı. Diğerleri bunun yapılamayacağını söylemişti fakat Vesuvius babasının ve babasının da babasının başaramadığını başarmış, tüm Marda ulusunun Escalon'u işgal etmesini sağlayacak yolu açmıştı.

Hala havada uçuşan tozlar ışıktaki görülebiliyor, devin tavanda açtığı delikten hala moloz yığınları dökülüyordu. Vesuvius delikten dışarı doğru baktı; hemen üzerindeki deliğin kaderini temsil ettiğini biliyordu. Tüm ulusu hemen ardında onu takip edecekti ve kısa sürede Escalon'un tamamı onun olacaktı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, daha şimdiden kendisini bekleyen tecavüz, işkence ve yıkımı hayal edebiliyordu. Tam bir katliam olacaktı. Kölelerden bir ulus yaratacaktı ve Marda ulusunun büyüklük ve toprak genişliği iki katına çıkacaktı.

“MARDA ULUSU, İLERİ!” diye bağırdı.

Tüneli dolduran yüzlerce trol baltalı kargılarını kaldırıp onunla birlikte harekete geçerken büyük bir bağırış yükseldi. Vesuvius açıklığa, fethedilen doğru, çamur ve kayaların üzerinde kayarak ve tökezleyerek ilerlerken, tünelin çıkışına doğru ordusuna önderlik etti. Escalon'u görmek onun heyecanla titremesine neden oldu. Ayağının altındaki zemin, yukarıda çılgın atan devin yarattığı sarsıntı nedeniyle titriyordu; belli ki yaratık da özgür kaldığı için heyecanlanmıştı. Vesuvius devin kendini kaybetmiş bir öfkeyle kırsal alanda dehşet saçarken ne kadar büyük bir zarar verebileceğini hayal etti ve gülümsemesi daha da genişledi. Bu, yaratık için bir eğlence olacaktı ve Vesuvius ondan sıkıldığında onu öldürebilirdi. Aynı zamanda bu dev dehşetli saldırısında değerli bir eleman olacaktı.

Vesuvius yukarı baktı ve gökyüzü aniden kararınca kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. Üzerine doğru gelen büyük bir sıcaklık dalgası hissetti. Üzerinde doğru gelen ve aniden araziye kaplayan bir ateş duvarı görmek onu afallatmıştı. Korkunç bir sıcak dalgası üzerine doğru gelip yüzünü yakarken neler olduğunu anlayamıyordu. Hemen arkasından devin kükremesi ve acı içindeki çılgılığı duyuldu. Büyük bir patırtı kopartan devin bir şey tarafından yaralanmış olduğu açıktı ve Vesuvius yukarı bakıp devin açıklayamadığı bir şekilde onlara doğru geldiğini görünce dehşete kapıldı. Devin yüzünün yarısı yanmıştı. Tünele doğru, yerin altına ve doğrudan Vesuvius'a doğru atağa geçmişti.

Vesuvius olanları izliyor fakat önünde gerçekleşmekte olan kâbusa bir anlam veremiyordu. Neden dev geri dönmüştü? Bu sıcaklığın kaynağı neydi? Devin yüzünü ne yakmıştı?

Derken Vesuvius bir kanat çırpma sesi ve devinkinden ve hatta o güne kadar duyduğu tüm çılgınlardan daha korkunç bir çılgılık duydu. Yukarıda uçmakta olan şeyin ne olduğunu anladığında ürperdiğini hissetti; yukarıdaki şey devden çok daha dehşet verici bir şeydi. Bu Vesuvius'un hayatı boyunca karşılaşmayacağını düşündüğü bir şeydi; bir ejderha...

Vesuvius olduğu yerde durdu, hayatı boyunca ilk kez korkudan donakalmıştı. Arkasındaki trol ordusu da donakalmıştı. Hepsi orada kapana kısılmıştı. Ön görülemeyen bir şey gerçekleşmişti ve dev kendisinden daha büyük bir şeyden korku içinde kaçıyor. Yanmış, acı içinde ve paniklemiş olan dev aşağı doğru gelirken kocaman yumruklarını savurdu, korkunç pençeleriyle rasgele vurdu ve Vesuvius etrafındaki trollerin ezilişini dehşet içinde izledi. Devin yoluna her ne çıkarsa ayakları altında ezildi, pençeleriyle parçalandı ve yumruklarıyla dümdüz edildi.

Ve sonra, devin yolundan çekilmeye fırsat bulamadan Vesuvius kaburgalarının kırıldığını hissetti. Dev ona sert bir şekilde vurmuş ve havaya fırlatmıştı.

Vesuvius döne döne havada uçtuğunu hissetti; tüm dünyası dönüyordu ve hatırladığı son şey taş duvara yapıştığında başını kayaya vurması ve korkunç bir acının tüm bedenine yayılmasıydı. Duvardan yere doğru süzülürken bilincini kaybetmek üzereydi ve gördüğü son şey devin her

şeyi yok ettiği, tüm hayatı boyunca çalıştığı tüm planlarını mahvettiği. Vesuvius orada, yerin derinliklerinde; neredeyse ulaşmış olduğu hayalinden birkaç adım ötede öleceğini fark etti.

BÖLÜM ÜÇ

Duncan ipten aşağı kayarken yanından geçip giden hava akımını hissetti. Kos'un görkemli tepesinden aşağı inerken, can havliyle tutunuyor, hayal edebileceğinden çok daha hızlı kayıyordu. Etrafındaki adamları, Anvin, Arthfael, Seavig, Kavos, Bramthos ve daha binlercesi de iplerden aşağı kayıyordu. Duncan'ın, Seavig'in ve Kavos'un adamları birbirine karışmış, tek bir ordu haline gelmişti ve buzun üzerinde sıralar halinde kayıyordu. Disiplinli ordu birbirlerinin üzerinden sıçrayarak ilerliyor, zemine varmadan önce fark edilmemeyi umuyordu. Duncan ayaklarının buza temas ettiğini hissettiğinde kendini hemen tekrar itti, aşağı doğru hareket etti. Ellerinin parçalanmasını sadece Kavos'un ona verdiği kalın eldivenler engelliyordu.

Duncan, neredeyse serbest düşme halinde olan ordusunun ne kadar hızlı hareket edebildiğine hayranlıkla baktı. Kos'un tepesindeyken Kavos'un bu büyüklükte bir orduyu nasıl hızla ve hiç adam kaybetmeden aşağı indirmeyi planladığına dair en ufak bir fikri yoktu; ellerinde, onları bu kadar problemsiz bir şekilde aşağı indirmeye yetecek kadar çok ip ve buz baltası olduğunu bilmiyordu. Bu adamlar buzda yaşamak üzere doğmuş adamlardı ve bu yıldırım hızındaki iniş onlar için sıradan bir dağ yürüyüşü gibiydi. Nihayet neden kapana kısılanın neden yukarıda yaşayan Koslular değil de aşağıdaki Pandesialılar olduğunu söylediklerini anlamıştı.

Kavos iki ayağını birden dağdan çıkıntı yapan geniş bir platoya basarak ani bir şekilde durdu. Hemen yanında Duncan da durdu ve iniş yolunun ortasında tüm adamlar bir anlığına orada durakladılar. Kavos platonun ucuna ilerlerken Duncan da ona eşlik etti. Aşağı eğilip altlarında salınan iplere baktı; ipler batan güneşin son ışıkları altında, uzakta, sislerin içinde sallanıyordu. Duncan aşağıda, dağın tabanında yayılan taş Pandesia garnizonunu ve içindeki binlerce askeri görebiliyordu.

Duncan dönüp Kavos'a baktı. Kavos da gözlerinde bir zevk parıltısıyla kendisine bakıyordu. Duncan daha önce hayatında birkaç kez gördüğü bu parıltıyı hemen tanıdı; bu, savaşa girmek üzere olan gerçek bir savaşçının yaşadığı aşırı mutluluk halinin parıltısıydı. İtiraf etmeliydi ki, aynı şeyi Duncan da hissediyordu, damarları karıncalanıyor, karnı geriliyordu. Aşağıdaki Pandesialıların görüntüsü hemen yanı başındaki adam gibi onda da bir çarpışma heyecanı yaratmıştı.

"İstedığın başka herhangi bir yere inebilirdin" dedi zemini inceleyen Duncan. "Büyük bir bölüm boş. Bir yüzleşmeden kaçınabilir ve doğrudan başkente gidebilirdik. Fakat sen Pandesialıların en güçlü olduğu noktayı seçtin."

Kavos genişçe gülümsedi.

"Aynen öyle" diye yanıtladı. "Kos'un erkekleri yüzleşmeden kaçınmaz; biz onun peşinden gideriz." Daha da geniş bir şekilde sırıttı. "Ayrıca" diye ekledi "şimdiden gireceğimiz bir çarpışma bizi başkente gitmeden önce ısıtacaktır. Ve bundan sonra Pandesialıların dağımızın çevresini sarmaya karar vermeden önce iki kez düşünmelerini sağlamak istiyorum."

Kavos dönüp komutanı Bramthos'a başıyla işaret verdi. Bramthos adamlarını topladı ve hepsi birden yamacın ucunda duran devasa buz kütesine hücum etti. Hepsi aynı anda, tek vücut halinde omuzlarını dev buz kütesine yasladı.

Duncan adamların ne yapmaya çalıştığını anladı ve adamlarını toplayan Anvin ve Arthfael'e başıyla işaret etti. Seavig ve adamları da diğerlerine katıldı ve hepsi tek vücut halinde itmeye başladı.

Duncan ayaklarını buza gömdü ve itti. Kütlenin ağırlığı altında zorlanıyor, ayakları kayıyor, tüm gücüyle itiyordu.

"Bir karşılama hediyesi mi?" diye sordu Kavos'un yanında homurdanan Duncan gülümseyerek. Kavos gülümsedi.

"Yalnızca, gelişimizin ufak bir habercisi."

Kısa bir süre sonra Duncan buzda bir çatırtı duydu, öne eğilip buz kütesinin yamacının ucundan aşağı yuvarlanışını hayranlıkla izledi. Diğerleriyle birlikte hızla geri çekildi ve buz kütesinin, buzdan duvarda seke seke, git gide hız kazanarak aşağı yuvarlanışını izledi. Neredeyse dokuz metre çapındaki

dev kütle doğrudan aşağı düştü ve aşağıdaki Pandesia kalesinin üzerine bir ölüm meleği gibi çöktü. Duncan az sonra gerçekleşecek patlama için kendini hazırladı, aşağıdaki askerler her şeyden habersiz, öylece duran birer hedefti.

Buz kütlesi taş garnizonun tam merkezine indi. Çarpmanın sesi Duncan'ın hayatında duyduğu hemen her şeyden kuvvetliydi. Sanki Escalon'a bir göktaşı çarpmış gibiydi. Çarpmanın sesi o kadar kuvvetli yankılanıyordu ki Duncan kulaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. Ayağının altındaki zemin sarsılıyor, dengesini kaybetmesine sebep oluyordu. Dev bir taş ve buz bulutu yükseldi. Metrelerce yüksekti. Hava, aşağıdaki adamların, o kadar yüksekte bile duyulabilen bağırsık ve çığlıklarıyla doldu. Taş garnizonun yarısı çarpmanın etkisiyle imha edilmişti ve buz kütlesi, önüne çıkan adamları ezerek, binaları dümdüz ederek ve ardında büyük bir yıkım ve kargaşa bırakarak yuvarlanmaya devam ediyordu.

“KOS'UN ERKEKLERİ!” diye bağırdı Kavos. “Bizim dağlarımıza yaklaşmaya kim cesaret edebilir?”

Binlerce adamı aniden Kavos'un peşinden atağa geçip yamacın ucundan aşağı atlarken büyük bir bağırsık yükseldi. Adamlar iplere tutunarak, büyük bir hızla aşağı kayıyorlardı; temelde dağdan aşağı serbest düşme yapıyorlardı. Duncan da Kavos'u takip etti ve adamlarıyla birlikte iplere tutunarak aşağı atladılar. O kadar hızlı iniyorlardı ki güçlükle nefes alabiliyordu. Yere çarptığı zaman boynunu kıracağına kesin gözüyle bakıyordu.

Saniyeler sonra, onlarca metre aşağıdaki dağ zeminine, bir toz ve buz bulutunun içinde sert bir iniş yaptığını hissetti. Yuvarlanmakta olan buz kütesinin gümbürtüsü hala yankılanıyordu. Adamların hepsi yüzlerini garnizona döndü. Kılıçlarını çekip ileri atılırlarken büyük bir savaş çılgılığı attılar. Hepsi birden Pandesia kampındaki kargaşanın ortasına doğru gidiyordu.

Çarpmanın etkisiyle hala sersemlemiş halde olan Pandesia askerleri dönüp üzerlerine doğru saldırıya geçmiş olan bir ordu görünce şoke oldular. Böyle bir şeyi beklemedikleri açıkça belli oluyordu. Sersemlemiş, hazırlıksız yakalanmış, komutanlarından birçoğu buz kütlesi tarafından ezilip ölmüş askerler, dengelerini kaybetmiş, düzgün düşünemiyormuş gibi görünüyordu. Duncan, Kavos ve adamları üzerlerine saldırdığında, bir kısmı arkasını dönüp kaçmaya başladı. Diğerleri kılıçlarına uzandı fakat Duncan ve adamları üzerlerine çekirge sürüsü gibi çöktü ve daha adamlar kılıçlarını çekmeye bile fırsat bulamadan onları hakladılar.

Duncan ve adamları hiç tereddüt etmeden kampa saldırdı; zamanın ne kadar değerli olduğunun farkındalardı ve buz kütesinin bıraktığı yıkım izlerini takip ederek, sağda solda toparlanmaya başlayan askerleri yere serdiler. Duncan kılıcını her yana savuruyor, bir adamın göğsüne saphıyor, bir diğerinin yüzüne kılıcının kabzasıyla vuruyor, üzerine gelen bir başkasına tekme atıyor ve başına doğru balta savuran bir adamdan sakınmak için eğilip omzuyla adamı yere deviriyordu. Duncan duraklamadı, önüne çıkan herkesi deviriyordu. Hala sayıca düşmanlarından az olduklarının bilincindeydi ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, öldürebildiği kadar çok adamı öldürmesi gerektiğini biliyordu.

Hemen yanındaki Anvin, Arthfael ve diğer adamları da ona katılmış, birbirlerinin arkasını kollayarak ilerliyor, her yönde toparlanmakta olan askerleri yere seriyordu. Metal şakırtıları savaş alanını doldurmuştu. Büyük çaplı bir savaşa girmiş olan Duncan adamlarının enerjilerini saklamalarının, bu yüzleşmeden kaçınıp Andros'a ilerlemelerinin daha akıllıca olduğunu biliyordu. Fakat aynı zamanda Kos'un adamlarının onurunun bu çarpışmayı mecbur kıldığını da biliyordu ve onların ne hissettiğini anlayabiliyordu. En akıllıca eylem her zaman insanın aklından geçen olmayabiliyordu.

Kampın içinde büyük bir hız ve disiplinle ilerlediler. Pandesialılar öylesine dağılmışlardı ki toparlanıp organize bir şekilde karı koymakta zorlanıyorlardı. Her ne zaman bir komutan öne çıksa veya bir birlik oluşsa Duncan ve adamları onları alaşağı ediyordu.

Duncan ve adamları garnizonun içinde fırtına gibi hareket ettiler. Nihayet kalenin sonuna gelip durduğunda ancak bir saat kadar bir süre geçmişti. Üstü başı kan revan içinde dönüp her yöne baktı ve

kalede öldürülebilecek başka kimsenin kalmamış olduğunu fark etti. Alacakaranlık çökerken, nefes nefese duruyordu. Dağlara bir sis çökmekteydi ve her yer esrarengiz bir şekilde sessizdi.

Kaleyi ele geçirmişlerdi.

Bunun farkına varan adamlar bir sevinç çığlığı attı. Duncan olduğu yerde durmuş, kılıcındaki ve zırhındaki kanı silip, anın tadının çıkarırken, Anvin, Arthfael, Seavig, Kavos ve Bramthos yanına geldi. Kavos'un kolunda kan damlayan bir yara olduğunu fark etti.

“Yaralanmışsın” dedi yarasının farkında değilmiş gibi görünen Kavos’a.

Kavos yaraya baktı ve omuz silktikten sonra gülümsedi.

“Bir güzellik izi” diye cevapladı.

Duncan savaş alanını gözden geçirdi. Alanda birçok ölü vardı ve bunların çoğunluğunu Pandesialılar oluşturuyordu; kendi adamlarından çok az ölen vardı. Daha sonra başını kaldırıp, üzerlerinde ihtişamla dikilen ve bulutların arasında kaybolan, buzlu Kos tepelerine baktı ve ne kadar yükseğe tırmanmış olduklarına ve bu yüksekliği ne kadar büyük bir hızda indiklerine hayret etti. Yaptıkları, yıldırım hızında bir saldırıydı, sanki gökten ölüm yağmıştı ve plan işe yaramıştı. Saatler önce ele geçirilemezmiş gibi duran Pandesia garnizonu artık ellerindeydi ve dümdüz bir harabeye dönmüştü. İçindeki tüm adamlar şimdi kan gölü içinde, alacakaranlık gökyüzü altında, yerde yatıyordu. Manzara gerçeküstü gibiydi. Koslu savaşçılar kimseye ayrıcalık tanımamış, kimseye acımamıştı ve durdurulamaz bir güç haline gelmişti. Duncan artık onlara daha bir saygı duyuyordu. Onlar Escalon'un özgülleştirilmesinde hayati önem taşıyan ortakları olabilirdi.

Kavos da nefes nefese bir şekilde, cesetleri inceledi.

“İşte ben buna çıkış planı derim” dedi.

Duncan onun cesetleri incelerken ve adamları silahlarından ölümü sıyrırken sırtıttığını görebiliyordu.

Duncan başıyla onayladı.

“Ve güzel bir çıkış oldu” diye cevapladı.

Duncan dönüp batıya, kalenin dışına, batmakta olan güneşe doğru göz gezdirdi ve gözüne bir hareketlilik takıldı. Gözlerini kıstı ve kalbini ısıtan bir manzara gördü, bir şekilde görmeyi umduğu bir manzaraydı bu. Ufukta, kendi savaş atı, sürünün, yüzlerce savaş atının önünde gururla duruyordu. Atı her zaman Duncan'ın nerede olacağını sezerdi ve orada, sadık bir şekilde onu bekliyor olurdu. Duncan uygulanmıştı, eski dostunun, ordusunu başkente götüreceğini biliyordu.

Duncan bir ıslık çaldı ve atı dönüp ona doğru koşmaya başladı. Diğer atlar da onu takip etti ve alacakaranlık gökyüzünü, karlı zeminde onlara doğru dörtlüce koşarak gelen at sürüsünün çıkarttığı gümbürtü doldurdu.

Duncan'ın yanında duran Kavos hayranlık içinde başını salladı.

“Atlar” dedi Kavos onların yaklaşmalarını seyrederken, “Kendim Andros'a yürüyerek gidebilirdim.”

Duncan gülümsedi.

“Gidebileceğinden eminim dostum.”

Atı yakınına geldiğinde Duncan öne çıktı ve eski dostunun sağrısını okşadı. Duncan atına bindi ve onunla birlikte tüm adamları da atlarına bindiler. Binlerce adamdan oluşan at sırtında bir ordu... Atlarının sırtında, tepeden tırnağa silahlı bir şekilde oturmuş alacakaranlığı tarıyorlardı ve artık önlerinde başkente giden karlı vadilerden başka hiçbir şey yoktu.

Duncan, nihayet bir eşikte olduklarını hissettiğinden içi heyecanla dolmuştu. Zaferi hissedebiliyor, havada zaferin kokusunu alabiliyordu. Kavos onları dağdan aşağı indirmişti, şimdi gösteri sırası *kendisindeydi*.

Duncan kılıcını çekerken tüm adamların, tüm orduların gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

“SAVAŞÇILAR!” diye bağırdı. “Andros'a hücum!”

Herkes hep bir ağızdan büyük bir savaş çığlığı attı ve onunla birlikte, karlı vadilerin arasında, gecenin içine doğru atağa kalktı. Hepsi de başkente ulaşp hayatlarındaki en büyük savaşa başlayana kadar hiçbir sebeple durmamaya hazırđı.

BÖLÜM DÖRT

Kyra söken şafağa doğru baktı ve tepesinde dikilen bir figür gördü. Doğan güneşe karşı duran bu silüet yalnızca bir erkeğe, dayısına ait olabilirdi. Adam daha seçilebilir hale geldiğinde Kyra gözlerine inanamaz bir şekilde bakıyordu. Tam önünde nihayet, tanışmak için Escalon'u boydan boya geçip geldiği, ona kaderini gösterecek ve onu eğitecek adam duruyordu. Bu adam annesinin ağabeyi ve hiç tanımadığı annesiyle arasındaki tek bağlantıydı.

Adam ışıktan çekilip yüzü görülebilir hale gelirken Kyra'nın kalbi beklenti içinde hızla atıyordu.

Kyra büyülenmişti; adam şaşırtıcı derecede kendisine benziyordu. Kyra daha önce kendisine bu kadar çok benzeyen kimseyle tanışmamıştı; hatta babası bile umduğu kadar çok kendisine benzemiyordu. Bu dünyada her zaman bir yabancı gibi hissetmiş, herhangi bir gerçek soya bağlı olduğunu düşünmemişti. Fakat şimdi bu, dimdik ve gururlu duran, geniş omuzlara sahip, tıraşsız, çıkık ve keskin elmacık kemikli yüzünü, parlak gri gözleri olan, parlak altın zincir zırh giyen, açık kahverengi saçları çenesine kadar inen, kırklı yaşlarındaki adamı görünce, onun özel biri olduğunu fark etti. Dolayısıyla kendisi de özel hale geliyordu. Hayatında ilk defa bunu hissedebiliyordu. İlk defa birine, çok güçlü bir soya, kendisinden çok daha büyük bir şeye bağlı olduğunu hissediyordu. Dünyaya karşı bir aidiyet hissediyordu.

Karşısındaki bu adam açık bir şekilde farklıydı. Bir savaşçı olduğu kesindi, onurlu ve asildi; fakat bir kılıç, bir kalkan veya herhangi bir tür silah taşımıyordu. Sadece Kyra'yı büyüleyen ve keyiflendiren tek bir şeye sahipti: bir altın asaya. Bir *asa*. Bu adam tam onun gibiydi.

“Kyra” dedi adam.

Adamın sesi Kyra'nın içinde çınladı, çok tanıdık bir sestiydi, kendi sesine çok benzeyen bir ses... Adamın konuştuğunu duymak onda sadece adamla değil aynı zamanda onu daha da heyecanlandıracak şekilde, annesiyle de bağlantı kurduğunu hissetmesine neden olmuştu. Tam karşısında annesinin erkek kardeşi duruyordu. Annesinin kim olduğunu bilen adam... Nihayet gerçeği öğrenebilecekti; artık hayatında sır kalmayacaktı. Kısa süre içinde hayatı boyunca merak ettiği kadının kim olduğunu öğrenebilecekti.

Adam elini uzattı ve Kyra da uzanıp adamın elini tutup ayağa kalktı. Bacakları, kulenin önünde gece boyunca oturduğu için uyuşmuştu. Adamın eli kaslı ve güçlüydü, fakat şaşırtıcı şekilde de yumuşaktı ve ayağa kalkmasına yardım etmişti. Leo ve Andor adama doğru yaklaştı; fakat alışılmış şekilde hırlamamaları Kyra'yı şaşırtmıştı. Onun yerine ikisi de yaklaşmış, sanki adamı çok uzun zamandan beri tanıyormuş gibi elini yaladılar.

Daha sonra Kyra'yı daha da şaşırtacak şekilde, sanki adam onlara sessizce komut vermiş gibi, hazırolda durmaya başladılar. Kyra daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu adam nasıl güçlere sahip olabilirdi?

Kyra adama amcası olup olmadığını sorma gereği bile hissetmemişti; bunu vücudunun her milimetresinde hissedebiliyordu. Adam güçlü ve gururluydu, Kyra'nın sahip olacağını umduğu her şeye sahipti. Adamda başka bir şey daha vardı; Kyra'nın tam olarak kavrayamadığı bir şey... Adamdan mistik bir enerji yayılıyordu; bir sükûnet aurası vardı fakat aynı zamanda güçlüydü de.

“Dayı” dedi Kyra. Bu kelimenin tınısını sevmişti.

“Bana Kolva diyebilirsin” diye yanıtladı adam.

Kolva. İsim bir şekilde ona hiç yabancı gelmiyordu.

“Seni görmek için tüm Escalon'u geçtim” dedi, başka ne diyeceğini bilemiyordu, gergindi. Sabah sessizliği sözcüklerini yuttu, kırıç vadilerde yalnızca okyanusun uzaktan gelen dalga sesleri duyuluyordu. “Beni babam gönderdi.”

Dayısı gülümsedi. Bu sıcak bir gülümsemediydi, yüzündeki çizgiler yüzüne sanki binlerce yıldır yaşayırmış gibi bir ifade veriyordu.

“Seni gönderen baban değildi” diye yanıtladı dayısı “çok daha büyük bir şeydi.”

Aniden, hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp, asasını kullanarak, kuleden uzağa doğru yürümeye başladı.

Kyra ne olduğunu anlayamadan onun gidişini izledi; acaba alınmasına sebep olacak bir şey mi söylemişti?

Ona yetişebilmek için acele etti Leo ve Andor da yanından geliyordu.

“Kule” dedi kafası karışmış bir şekilde “İçeri girmeyecek miyiz?”

Dayısı gülümsedi.

“Belki daha sonra” diye yanıtladı.

“Fakat kuleye ulaşmam gerektiğini sanıyordum.”

“Ulaştın da” dedi dayısı “Fakat içeri girmeyeceksin.”

Dayısı hızla ilerleyip ormana girerken Kyra neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. Dayısının asası tıpkı kendi asası gibi toprak ve yaprakların üzerinde tıkrıyordu.

“Peki, nerede eğitim yapacağız?” diye sordu Kyra.

“Tüm büyük savaşçılar nerede eğitiliyorsa orada eğitim yapacaksın” diye yanıtladı dayısı. İleri baktı. “Kulenin arkasındaki ormanda...”

Dayısı ormana girdi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, yavaş bir tempoyla yürüyormuş gibi görünse de Kyra ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. Aklından milyonlarca soru geçerken dayısının etrafındaki gizem derinleşiyordu.

“Annem yaşıyor mu?” diye sordu aceleyle, merakını dizginleyememişti. “Annem burada? Onunla hiç görüştün mü?”

Dayısı hafifçe gülümsedi ve yürümeye devam ederken başını salladı.

“Çok fazla soru soruyorsun” dedi. Uzun bir süre yürüdü. Orman garip yaratıkların sesleriyle dolmuştu. Nihayet “Soruların burada çok fazla anlamı olmadığını anlayacaksın. Cevaplar ise daha da anlamsız. Kendi cevaplarını bulmayı öğrenmelisin. Cevaplarının kaynağı. Ve hatta daha da fazlası; sorularının kaynağını...”

Ormanın içinde yürürlerken Kyra'nın kafası karışmıştı. Parlak yeşil ağaçlar bu gizemli yerde etrafında parıldıyor gibi görünüyordu. Kısa süre sonra kule gözden kayboldu ve dalgaların sesi iyice azaldı. Yol her yöne dağılırken Kyra takip etmekte zorlanıyordu.

İçeride sorularla dolup taşıyordu ve sonunda sessizliğini daha fazla koruyamadı.

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu. “Beni eğiteceğin yere mi gidiyoruz?”

Dayısı hızla akan, kadim ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir derenin üzerinden geçerek yürümeye devam etti. Kyra topuklarının üzerinde dayısını takip ederken, ağaçların kabukları ışıltılı bir yeşil renkte parlıyordu.

“Seni ben eğitmeyeceğim” dedi dayısı. “Dayım eğitecek.”

Kyra afallamıştı.

“Dayım mı?” dedi. “Senin dayım olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim” dedi dayısı. “Ve bir dayım daha var.”

“Bir tane daha mı?” diye sordu Kyra.

Nihayet ormanını içinde bir açıklığa ulaştılar. Dayısı tam sınırdaki durdu ve Kyra da soluk soluğa bir şekilde gelip onun yanında durdu. Kyra önüne baktı ve gördüğü şey karşısında donup kaldı.

Açıklığın karşı tarafında muazzam büyüklükte bir ağaç duruyordu; hayatında gördüğü en büyük ağaçtı. Kadim ağacın dalları her yere yayılıyordu ve yaprakları parlak mor renkteydi. Gövdesi dokuz metre genişliğindeydi. Dallar kıvrılarak birbirlerinin arasına giriyor ve küçük bir ağaç kulübe oluşturuyordu. Yerden yaklaşık üç metre yüksekte duran bu ağaç ev sanki bin yıllardır oradaymış gibi duruyordu. Dalların arasından hafif bir ışık geliyordu. Kyra yukarı baktı ve dalların ucunda, sanki meditasyon yapıyormuş gibi oturarak onlara bakan, tek başına bir figür fark etti.

“O da senin dayım” dedi Kolva.

Kyra olan bitenden hiçbir şey anlayamamıştı, yüreği ağzındaydı. Dayısı olduğu söylenen adama baktı ve kendisine bir oyun oynanıp oynanmadığını anlamaya çalıştı. Dayısı, on yaş civarında bir oğlanı andırıyordu. Mükemmel bir şekilde dik oturuyor, sanki meditasyon yapıyormuş gibi dümdüz ileri bakıyor; ama gerçekten onlara bakmıyordu. Gözleri parlak maviydi. Oğlansı yüzü, sanki bin yaşındaymış gibi çizgilerle doluydu, cildi koyu kahverengiydi ve yaşlılık lekeleriyle doluydu. Boyu bir buçuk metreden kısaydı. Yaşlılık hastalığına yakalanmış bir oğlanı andırıyordu.

Kyra buna ne anlam vereceğini bilemiyordu.

“Kyra” dedi dayısı “Alva ile tanış.

BÖLÜM BEŞ

Merk, hiç geçemeyeceğini düşündüğü, yüksek altın kapıların arasından geçerek Ur Kulesine girdi. İçerideki ışık gözlerini kör edecek kadar parlaktı. Bir elini kaldırıp gözlerine siper etti ve o anda gördüğü şey karşısında büyüldü.

Tam karşısında gerçek bir Gözcü duruyordu. Merk'e bakan sarı gözleri deliciydi. Bu gözler kapının arkasından, aralıktan Merk'e bakan, onu tedirgin eden gözlerdi. Gözcünün üzerinde sarı, dökümlü bir cübbe vardı, kolları ve bacakları görünmüyordu ve görülebilen çok az cildi de solgundu. Şaşırtıcı derecede kısa boylu adamın uzun bir çenesi, çökük yanakları vardı. Adam ona doğru bakarken Merk kendini rahatsız hissetti. Adamın önünde, elinde tuttuğu altın asadan ışık yansıyor.

Gözcü onu sessizce inceledi. Arkasında kalan kapılar kapanıp onu kulenin içine hapsederken Merk sırtında bir karıncalanma hissetti. Kapıların kapanma sesi boş duvarlarda yankılanırken istemsiz bir şekilde ürperdi. Günlerdir doğru düzgün uyuyamamak, kâbuslar ve kuleye girebilme takıntısı nedeniyle ne kadar gergin olduğunu fark etti. Artık içerideydi sanki yeni evine girmiş gibi bir aidiyet duygusu hissediyordu.

Merk Gözcünün kendisini buyur etmesini ve nerede olduğunu açıklamasını beklemişti. Fakat tam aksine, adam arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı ve Merk'i orada tek başına ve merak içinde bıraktı. Merk adamı takip edip etmemesi gerektiğini bile bilmiyordu.

Gözcü alanın uzak ucunda spiral şekilli, fildişi bir merdivene geçti ve Merk'i şaşırtacak şekilde, yukarı çıkmak yerine aşağı yöneldi. Adam hızla indi ve gözden kayboldu.

Merk sessiz ve afallamış bir şekilde olduğu yerde durdu; kendisinden ne yapmasının beklendiğini bilemiyordu.

“Seni takip etmeli miyim?” diye seslendi sonunda.

Merk'in sesi, sanki kendisiyle alay eder gibi, duvarlardan yankılanıp geri döndü.

Merk kulenin içini inceleyerek etrafına bakındı. Etrafındaki parıltılı duvarlar som altından yapılmıştı, kadim siyah bir mermerle kaplı zeminde altın çizgiler vardı. İçerisi loştu ve sadece duvarlardan gelen gizemli bir parlaklıkla aydınlatılıyordu. Yukarı bakıp fildişinden oyulma merdivenleri gördü. İlerleyip başını geri yaslayınca merdivenlerin en tepesinde altın bir çatı olduğunu gördü. Neredeyse yüz metre yüksekliğindeydi ve güneş ışığını süzerek içeri veriyordu. Yukarıda farklı katlar ve farklı sahanlıklar ile zeminler vardı. Yukarıda neler olduğunu merak etti.

Daha da meraklı bir şekilde aşağı baktı. Aşağıda da katlar yerin altına doğru devam ediyordu. Gözcü de o yönde gözden kaybolmuştu. Muhteşem güzellikteki merdivenler her iki yönde de, hem cennetin en üst katlarına çıkıyor hem de cehennemin en dibine iniyormuş gibi kıvrılarak devam ediyordu. Merk en çok da, Escalon'u koruyan o efsanevi kılıç, Ateş Kılıcı'nın bu duvarlar içinde bir yerde olup olmadığını merak ediyordu. Kılıcın sadece düşüncesi bile onu heyecanlandırmıştı. Nerede olabilirdi? Yukarıda mı aşağıda mı? Burada başka hangi kutsal emanetler ve hazineler saklanıyordu?

Aniden yan duvarda gizli bir kapı açıldı ve Merk dönüp baktığında sert yüzlü bir savaşçının kapıdan çıktığını gördü. Adam yaklaşık olarak Merk'le aynı cüssedeydi, bir zincir zırh giyiyordu ve uzun yıllar boyunca güneş görmediğinden cildi solgundu. Adam Merk'e doğru yürüdü. Belinde, üzerinde kolayca göze çarpan, Merk'in kule dış duvarlarında gördüğü oyma sembolle aynı, göğe yükselen bir fildişi merdiven sembolü olan bir kılıç taşıyan, bir insandı.

“Yalnızca Gözcüler aşağı inebilir” dedi adam, sesi sert ve kabaydı. “Ve sen dostum, bir Gözcü değilsin. En azından şimdilik.”

Adam Merk'in önünde durdu ve ellerini beline koyarak onu baştan aşağı süzdü.

“Pekâlâ” diye devam etti. “İçeri girmene izin verdiklerine göre bunun bir nedeni vardır diye düşünüyorum.”

İç geçirdi.

“Beni takip et.”

Ardından savaşçı aniden döndü ve merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Merk adama yetişmeye çalışırken kalbi hızla atıyordu, kafasının içi sorularla doluydu; burasının gizemi attığı her adımla artıyordu.

“İşini yap ve yaptığın işte iyi ol” dedi adam, sırtı Merk’e dönüktü ve kalın sesi duvarlardan yankılanıyordu “ve böylece burada hizmet etmene izin verilecektir. Kuleyi korumak Escalon’un sunabileceği en değerli görevdir. Basit bir savaşçıdan çok daha fazlası olman gerekir.”

Bir üst katta durdular ve adam gelip Merk’in gözlerine gözlerini dikerek yanında durdu. Sanki hakkındaki gizli bir gerçeği hissetmiş gibiydi ve bu Merk’i huzursuz etmişti.

“Hepimiz karanlık geçmişlere sahibiz” dedi adam. “Bizi buraya çeken de bu. Senin karanlığında ne gibi bir meziyet gizli? Yeniden doğmaya hazır mısın?”

Adam durakladığında Merk adamın sözlerini kavramaya çalışıyordu, nasıl karşılık vereceğinden emin olamıyordu.

“Burada saygı kazanmak zordur” diye devam etti adam. “Burada her birimiz Escalon’un en iyileriyiz. Saygınlığını kazan ve bir gün belki sen de kardeşliğimize kabul edilirsin. Kazanamazsan gitmen istenecektir. Unutma, içeri girmene izin veren o kapılar seni kolayca dışarı da atabilir.”

Bu düşünce Merk’in kalbini sıkıştırdı.

“Nasıl hizmet edebilirim?” diye sordu Merk, hayatı boyunca hissetmek için yanıp tutuştuğu bir sorumluluk duygusu hissediyordu.

Savaşçı olduğu yerde uzun bir süre durduktan sonra dönüp bir üst kata doğru çıkmaya başladı. Merk adamın gidişini izlerken, burada yasaklı birçok şey olduğunu, belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceği sırlar bulunduğunu anlamaya başlamıştı.

Merk de peşinden devam etmeye kalktı fakat aniden büyük, etli bir el göğsüne vurup onu durdurdu. Merk dönüp baktığında, bir başka kapıdan bir başka savaşçının çıktığını gördü; diğer savaşçı ise gözden kaybolmuştu. Yeni gelen ve Merk’in tepesinde dikilen savaşçı da aynı altın zincir zırhtan giyiyordu.

“Sen bu katta hizmet vereceksin” dedi kabaca “diğerleriyle birlikte. Ben komutanım. Vicor.”

Yeni komutanı Vicor, ince yapılı, taş gibi sert suratlı bir adamdı ve şansının zorlanmaması gereken bir görünümü vardı. Vicor döndü ve duvardaki bir açık kapıyı işaret etti. Merk dikkatli bir şekilde içeri girdi ve dar, taş koridorlarda döne döne ilerlerken burasının ne olduğunu merak etti. Sessizlik içinde yürüyerek, kemerli taş kapılardan geçtiler ve koridor, yüksek, konik bir tavanlı, taş zeminli ve taştan duvarlara sahip geniş bir odaya çıktı. İçerisi, dar, kubbeli pencerelerden süzülen güneş ışığıyla aydınlatılıyordu. Merk kendisine bakan düzinelerce yüz görünce sarsılmıştı. Bunlar, kimi zayıf, kimi kaslı savaşçıların yüzleriydi. Hepsi de sert ve gözü kara görünüyordu ve hepsi de bir görev bilinciyle ışıldıyordu. Hepsi odaya yayılmıştı. Her biri bir pencerenin önünde duruyordu ve hepsi de altın zincir zırh giyiyordu. Hepsi birden dönmüş odaya giren yabancıya bakıyordu.

Merk kendini içe kapanık hissetti ve garip bir sessizlik içinde adamlara baktı.

Hemen yanında duran Vicor boğazını temizledi.

“Kardeşler sana güvenmiyor” dedi Merk’e. “Sana hiçbir zaman güvenmeyebilirler. Ve sen de hiçbir zaman onlara güvenmeyebilirsin. Burada saygı öylece verilmez ve burada ikinci şans yoktur.”

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordu afallamış olan Merk.

“Bu adamlar ne yapıyorsa aynısını” diye yanıtladı Vicor kabaca. “Gözleyeceksin.”

Merk kavisli taş odayı taradı ve uzak uçta, yaklaşık on beş metre kadar uzakta hiçbir savaşçının önünde durmadığı boş bir pencere gördü. Vicor yavaşça o tarafa doğru yürüdü ve Merk de savaşçıların arasından geçerek onu takip etti. Onlar geçerken adamlar dönüp Merk’e bakıyor, onlar geçtikten sonra da pencerelerine dönüyorlardı. Bu adamların arasında olmak fakat onların bir parçası olmamak tuhaf bir duyguydu. Şimdilik. Merk her zaman tek başına savaşmıştı ve bir gruba ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Merk bu adamların arasından geçerken onları incelediğinde, hepsinin kendisi gibi, umudunu yitirmiş, gidecek başka hiçbir yeri, hayatta başka hiçbir amaçları olmayan adamlar olduğunu fark etti. Adamlar bu kuleyi evleri yapmıştı. Bu adamlar tıpkı kendisi gibiydi.

Görev yerine yaklaşırken Merk yanından geçtiği son adamın diğerlerinden farklı görüldüğünü fark etti. En fazla on sekizinde bir delikanlı görüntüsündeydi, Merk'i hayatında gördüğü en pürüzsüz ve en düzgün cilde ve beline kadar uzanan, dümdüz açık sarı saçlara sahipti. Diğerlerinden daha ince görünüyordu, çok fazla kası yokmuş gibiydi ve sanki daha önce hiçbir savaşa katılmamış gibi bir hali vardı. Fakat yine de gururlu bir duruşu vardı ve Merk oğlanın, tıpkı Gözcü'nünki gibi delici sarı gözlerini fark edip şaşırı. Delikanlı orası için fazla narin ve fazla hassas görünüyordu fakat aynı zamanda görüntüsünde Merk'i geren farklı bir şey vardı.

"Kyle'ı hafife alma" dedi Vicor, Kyle penceresine dönerken ona bakarak. "Aramızdaki en güçlü odur ve buradaki tek gerçek Gözcü odur. Onu bizi koruması için gönderdiler."

Merk buna inanmakta zorlanıyordu.

Merk yerine ulaştı ve uzun pencerenin önünde oturup dışarı baktı. Oturması için taş bir çıkıntı vardı ve öne eğilip camdan dışarı baktığında aşağıda, yeryüzünün geniş bir kısmını görebiliyordu. Kıraç Ur yarımadasını, uzaktaki ormanın ağaçlarının tepelerini ve onun da ötesinde okyanusu ve gökyüzünü görü. Oradan tüm Escalon'u görebilirmiş gibi geldi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Merk şaşkın bir şekilde. "Sadece burada oturup izleyecek miyim?" Vicor sırttı.

"Görevlerin henüz başlamadı bile."

Merk hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Tüm yolu bir kulede oturmak için gelmedim" dedi Merk, diğerlerine dönerek. "Buradan nasıl savunabilirim ki? Aşağıda devriye gezemez miyim?"

Vicor yeniden sırttı.

"Burada, aşağıda görebileceğinden çok daha fazlasını görebilirsin" dedi.

"Ve eğer bir şey görürsem?" diye sordu Merk.

"Çanı çal" dedi Vicor.

Başıyla işaret etti ve Merk pencerenin kenarına iliştirilmiş çanı gördü.

"Yüzyıllar boyunca kulemize çok kez saldırdılar" diye devam etti Vicor. "Hepsi de başarısız oldu; bizim sayemizde. Biz Gözcüleriz, savunmanın son hattı. Tüm Escalon'un bize ihtiyacı var ve bir kuleyi savunmanın birçok farklı yolu vardır."

Vicor giderken Merk onu izledi ve sonra sessizce yerine oturdu. Kendini nasıl bir şeyin içine attığını merak ediyordu.

BÖLÜM ALTI

Duncan adamlarını, ayın aydınlattığı gecede, Escalon'un karlı vadilerinden dörtnala götürüyordu. Ufukta bir yerlerdeki Andros'a doğru hareket ettiklerinden beri saatler saatleri kovalıyordu. Gece vakti eski anıları, geçmiş savaşları, Andros'taki zamanlarını, eski krala hizmet ettiği günleri hatırlattı ve kendini düşünceler içinde kaybolurken buldu. Hatıralar bugünle ve bugün de gelecekle ilgili hayallerle karışıyordu, artık neyin gerçek olduğunu ayırt edemeyecek hale gelmişti. Normal olarak düşünceleri kızına yöneldi.

Kyra. Neredesin? Diye düşündü.

Duncan kızının güvende olması, eğitiminde ilerliyor olması ve kısa süre içinde tekrar bir araya gelebilmeleri için dua etti. Acaba tekrar Theos'u çağırabilecek miydi? Eğer çağırılmazsa, kızının başlatmış olduğu bu savaşın kazanıp kazanamayacaklarını biliyordu.

Atların, zırhların kesintisiz sesi geceyi dolduruyordu. Duncan soğuğu neredeyse hissetmiyordu, yüreği, kazanmış oldukları zafer, hareketlerinin hızı, arkasındaki genişleyen ordusu ve beklentileri nedeniyle sıcaktı. Onca yıldan sonra nihayet akıntının kendi lehine dönmekte olduğunu hissediyordu. Andros'un, yerleşik, profesyonel bir ordu tarafından çok sıkı şekilde korunuyor olacağını, sayıca çok az kalabileceklerini, başkentini güçlendirilmiş bir savunmaya sahip olabileceğini ve bir kuşatma oluşturabilecek insan gücüne sahip olamayabileceğini biliyordu. Hayatının savaşının, Escalon'un kaderini belirleyecek olan savaşın kendisini beklediğini biliyordu. Fakat bütün bunlar onurun bedeliydi.

Duncan aynı zamanda yanındaki tüm adamların bir sebebinin, bir arzusunun, bir amacının olduğunu ve en önemlisi de hız ve sürpriz faktörünün de kendi taraflarında olduğunu biliyordu. Pandesialılar başkente bir saldırı yapılmasını beklemiyor olacaktı, hele esaret altındaki insanlardan ve hele de gece vakti...

Sonunda, şafağın ilk ışıkları belirmeye başladığında, gökyüzünde hala mavimsi bir sis varken, Duncan uzakta, başkentini tanıdık silüetinin belirmeye başladığını fark etti. Bu, hayatında bir daha görebileceğini düşünmediği bir manzaraydı ve kalbinin daha hızlı atmasına neden olan bir manzara... Burada yaşadığı yıllara, krala ve ülkeye sadakatle hizmet ettiği yıllara ait anılar sökün etti. Escalon'un en kudretli zamanlarını hatırladı, gururlu, özgür bir ulus, yenilemezmiş gibi görünen bir ülke...

Fakat aynı zamanda acı anılar da geri gelmişti: zayıf kralın halkına ihaneti, başkenti ve Escalon'u teslim edişi... Kendisinin ve tüm o muhteşem komutanların dağılışlarını, utanç içinde yaşamaya mahkûm edilişlerini, her birinin, Escalon'da kendi kalelerine sürülüşlerini hatırladı. Şehrin muhteşem silüetini görmek onda aynı anda hem özlem hem nostalji, hem korku hem de umut duygularını aynı anda yaşamasına sebep olmuştu. Bu silüet tüm hayatını şekillendiren, Escalon'un en harika şehrinin silüetiydi. Yüzyıllarca krallar tarafından yönetilmiş şehir öylesine büyüktü ki nerede son bulunduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Duncan derin bir nefes aldı ve tanıdık siperler, çatılar ve kubbeler gördü, hepsi de ruhunun derinliklerinde yer etmişti. Bazı açılardan bu eve dönüş gibiydi; tek farkla, Duncan o eski yenik, sadık komutan değildi. Artık çok daha güçlüydü, kimseye hesap vermeyi istemiyordu ve artık elinin altında bir ordu vardı.

Söken şafakta şehir hala, gece nöbetinin kalıntıları olan meşalelerle aydınlanıyordu, şehir sabah sisinde uzun geceyi henüz yeni üzerinden atmaya başlamıştı ve Duncan yaklaştıkça, kalbini sıkıştıran bir başka görüntü daha seçilir hale geldi: Pandesia'nın mavi ve sarı bayrakları Andros'un mazgallı siperleri üzerinde gururla dalgalanıyordu. Manzara Duncan'ın midisini bulandırdı ve ona yepyeni bir kararlılık verdi.

Duncan kapıları taradı ve kapıların yalnızca çekirdek bir birlikle korunduğunu görünce içinde bir rahatlama oldu. Rahat bir nefes aldı. Eğer Pandesia onların geldiğini biliyor olsaydı kapıda binlerce asker bekliyor olurdu ve Duncan ve adamlarının hiçbir şansı olmazdı. Fakat görünüşe göre haberleri

yoktu. Burada yerleşik binlerce Pandesia askeri hala uyuyor olmalıydı. Neyse ki Duncan ve adamları bir şans elde edebilecek kadar hızlı hareket etmişlerdi.

Duncan, bu sürpriz faktörünün, tek şansları, onlara, bir orduya karşı koyması için tasarlanmış mazgallı siperlere sahip bu devasa başkenti almalarını sağlayabilecek tek şey olabileceğini biliyordu. Bu ve şehrin savunmasının zayıf noktaları hakkında Duncan'ın sahip olduğu bilgi... Bazı savaşların çok daha azıyla kazanıldığını biliyordu. Duncan şehrin girişini inceledi. Zafer için bir şansları olacaksa önce nereye saldırmaları gerektiğini biliyordu.

“Kapıların kontrolü kimin elinde olursa şehrin kontrolü de onda olur!” diye seslendi Duncan Kavos'a ve diğer komutanlarına. “Kapıların kapanmaması lazım; kapatmamaların sağlamamız gerekiyor, neye mal olursa olsun! Eğer kapılar kapanırsa sonsuza kadar dışarıda kalırız. Yanıma küçük bir birlik alıp son sürat kapılara saldıracağım. Siz,” dedi Kavos, Bramthos ve Seavig'e işaret ederek, “adamlarımızın geri kalanını garnizona yönlendirin ve askerler yaklaşırken kanadımızı koruyun.”

Kavos başını salladı.

“O kapılara küçük bir birlikle saldırmak pervasızca” diye seslendi. “Etrafın sarılacaktır ve eğer ben garnizonla savaşacaksam senin arkasını kollayamam. Bu bir intihar.”

Duncan gülümsedi.

“Ve ben de tam olarak bu yüzden bu görevi bizzat üstleniyorum.”

Duncan atını mahmuzladı ve diğerlerinin önüne çıkıp kapılara doğru yöneldi. Ardından, Anvin, Arthfael ve birkaç düzine yakın komutanı, Andros'u kendisi kadar iyi bilen, hayatı boyunca onunla birlikte çarpışmış adamlar da, tam da Duncan'ın tahmin ettiği şekilde, onun peşinden atlarını sürmeye başladı. Onlar dörtlüye şehir kapılarına doğru giderken Duncan göz ucuyla, Kavos, Bramthos, Seavig ve ordularının büyük kısmının Pandesia garnizonlarına doğru yöneldiğini gördü.

Duncan'ın kalbi hızla atıyordu. Çok geç olmadan kapılara ulaşması gerektiğini biliyordu. Başını eğdi ve atını daha hızlı gitmesi için zorladı. Yolun ortasına, Kral Köprüsü'ne çıktılar. Nalların sesi ağaç köprüde yankılanıyordu ve Duncan bir çarpışmanın yaklaştığını hissederek heyecanlandı. Şafak söktüğünde Duncan, onları fark eden Pandesialı askerlerin korku içindeki yüzlerini gördü. Uykulu bir şekilde köprüde nöbet tutan genç bir asker gözlerini kırıştıtarak bakıyor, yüzünde bir dehşet ifadesi yayılıyordu. Duncan aradaki boşluğu hızla kapattı, askere yetişti ve daha asker kalkanın bile kaldıramadan kılıcını çekip ona saldırdı.

Savaş başlamıştı.

Anvin, Arthfael ve diğerleri mızraklarını fırlatarak, onlara doğru dönmüş olan yarım düzine kadar Pandesia askerinin yere devirdi. Dörtlüye gitmeye devam ettiler, hiçbiri bir an bile duraklamadı, bunu hayat memmat meselesi olduğunu biliyorlardı. Son sürat köprüden Andros'un ardına kadar açık kapılarına doğru saldırdılar.

Hala yaklaşık yüz metre kadar uzaktalarken Duncan ileriye bakıp Andros'un, otuz metre yüksekliğinde, altından oyma, otuz santim kalınlığındaki efsanevi kapılarını gördü. Eğer bu kapılar kapanırsa Andros'un ele geçirilemez hale geleceğini biliyordu. Öyle bir durumda, sahip olmadığı bir profesyonel kuşatma ekipmanı, uzun aylar ve sürekli olarak kapıyı döven yüzlerce adama ihtiyacı olacaktı, ki elinde bu da yoktu. Bu kapılar yüzyıllar boyunca yapılan hiçbir saldırıya geçit vermemişti. Oraya zamanında ulaşamazsa her şeyi kaybederdi.

Duncan kapılarda nöbet tutan yaklaşık bir düzine kadar askeri inceledi, savunma önlemleri hafifti, adamlar şafak vakti uykuluydu ve hiçbiri bir saldırı beklemiyordu. Duncan, zamanının kısıtlı olduğunun bilinciyle atını daha da hızlanmaya zorladı. Pandesialılar tarafından fark edilmeden önce oraya ulaşması gerekiyordu; hayatta kalacağından emin olabilmek için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Fakat aniden büyük bir boru sesi duyuldu ve Duncan yukarı bakıp, siperlerin üzerinde Pandesialı bir gözcünün onlara baktığını ve uyarı borusunu defalarca çaldığını görünce morali bozuldu. Ses şehir duvarlarında yankılandı. Duncan sahip olabileceği herhangi bir avantajı kaybetmiş olduğunu anladığından kalbi sıkışmıştı. Düşmanı hafife almıştı.

Pandesialı askerler hemen harekete geçtiler. İleri atılıp omuzlarını kapılara dayadılar, her iki tarafta altı asker tüm güçleriyle kapıları itiyordu. Aynı anda her iki tarafta dört asker dev çarkları çevirirken, her iki tarafta ikişer asker de zincirlere asılıyordu. Büyük bir çatırtı sesiyle birlikte dev parmaklıklar kapanmaya başladı. Duncan olanları çaresizlik içinde seyrediyor, sanki kalbini tabuta kapatıyorlarmış gibi hissediyordu.

“DAHA HIZLI!” diye bağırdı atına.

Hepsi birden hızlandılar, son bir çılginca atak yapmışlardı. Yaklaşırlarken adamlarından bazıları kapılardaki adamlara umutsuz bir çabayla mızrak fırlattılar fakat hala çok uzaktalardı ve mızraklar kısa düştü.

Duncan atını daha önce hiç olmadığı kadar zorluyor, diğerlerinin önünde pervasızca ilerliyordu. Kapanmakta olan kapılara yaklaştığında kulağının yanından bir şeyin vızıldayarak geçtiğini hissetti. Bunun bir mızrak olduğunu anladı ve yukarı baktığında siperlerin üzerindeki askerlerin onlara mızrak fırlattığını gördü. Duncan arkasında bir çığlık duydu ve dönüp baktığında, yıllarca onunla birlikte savaştığı, cesur bir savaşıya mızrak saplandığını ve adamın atından geriye düştüğünü gördü.

Duncan kapanan kapılara yönelirken, tedbiri iyice elden bıraktı ve atını daha çok zorladı. Yaklaşık yirmi metre kadar bir mesafedeydi ve kapıların sonsuza dek kapanmasına yalnızca otuz santim kalmıştı. Ne olursa olsun, kendi canı pahasına bile olsa bunun olmasına izin veremezdi.

Son bir intihar atağıyla Duncan kendini atından fırlattı ve kapanmakta olan kapıların arasında kalan boşluğa dalış yaptı. Kılıcını uzatıp ileri doğru ittirdi ve kapılar kapanmadan önce aradaki boşluğa sıkıştırmayı başardı. Kılıcı eğildi fakat kırılmadı. Duncan, bu çelik parçasının kapıları sonsuza dek kapanmaktan alıkoyan, başkenti hala açık tutan, Escalon’u sonsuza dek kaybetmemelerini sağlayabilecek olan tek şey olduğunu biliyordu.

Şoke olmuş Pandesia askerleri kapıların kapanmadığını fark etti ve aşağı bakıp Duncan’ın kılıcını fark edince hayrete düştü. Hepsi birden kılıca doğru atıldı. Duncan canı pahasına da olsa onlara izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

Attan fırlamış olmasının etkisiyle hale nefesi kesilmiş haldeydi, kaburgaları acıyordu. Duncan ona doğru saldıran ilk askerden sakınmak için yuvarlanmayı denedi fakat yeteri kadar hızlı hareket edememişti. Arkasındaki askerın kılıcını kaldırdığını gördü ve kendini ölümcül darbeye hazırladı; fakat aniden asker çığlık attı Duncan bir kişneme duyunca dönüp savaş atının şaha kalkıp, adam Duncan’a vurmadan ön ayaklarıyla askerın göğsüne vurarak onu devirdiğini gördü. Asker geriye doğru uçtu, kaburgaları kırılmıştı. Sirtüstü yere düştü ve bayıldı. Duncan atına minnettarlıkla baktı ve onun, bir kez daha hayatını kurtarmış olduğunu fark etti.

İhtiyacı olan zamanı bulan Duncan ayaklarının üzerinde doğruldu, ikinci kılıcını çekti ve üzerine doğru gelen bir grup askeri karşılamak üzere hazırlandı. İlk asker kılıcını ona doğru savurdu ve Duncan atağı başının üzerinde karşılayıp etrafında dönerek askerın sırtına kılıcını vurdu ve onu yere devirdi. Daha sonra ilerleyip, ikinci bir asker henüz ona yetişmeden adamın karnına kılıcını soktu ve yere düşen adamın üzerinden sıçrayarak bir diğer adama iki ayağıyla birden vurup onu da yere serdi. Bir başka asker kılıcını ona doğru savururken eğildi ve etrafında dönüp askerın sırtını kılıcıyla kesti.

Kendisine saldıran askerle nedeniyle dikkati dağılan Duncan, arkasında bir hareketlilik sezdi ve dönüp baktığında bir Pandesialı askerın, kapının arasına sıkışmış olan kılıcı tutup, kabzasından sallamakta olduğunu gördü. Hiç zamanı olmadığını fark eden Duncan o askere doğru döndü, nişan aldı ve elindeki kılıcı fırlattı. Kılıç havada dönerek uçtu ve asker Duncan’ın uzun kılıcını çekmeden hemen önce onun girtlağına saplandı. Kapıyı kurtarmıştı fakat kendisi savunmasız kalmıştı.

Duncan açıklığı genişletebilmek umuduyla kapıya doğru hücum etti fakat tam o sırada bir asker ona çelme taktı ve yüzüstü yere düşürdü. Sırtı açıkta kalan Duncan tehlikede olduğunu farkındaydı. Arkasındaki Pandesialı havaya kaldırdığı mızrağını sırtına saplamadan önce yapabileceği çok az şey vardı.

Bir bağıрма duyulduğunda Duncan göz ucuyla Anvin'in ileri atıldığını ve gürzünü savurarak askerinin bileğine vurup, asker mızrağı Duncan'ın sırtına saplayamadan mızrağı elinden düşürttüğünü gördü. Daha sonra Anvin atından atladı ve askeri yere devirdi. Aynı anda Arthfael ve diğerleri de yetişip Duncan'a saldıran askere hücum ettiler.

Serbest kalan Duncan şöyle bir etrafa bakıp kapıyı savunan askerlerin ölmüş olduğunu, kapının, kılıcı ile zar zor açık durmakta olduğunu gördü. Aynı zamanda gözünün ucuyla, koğuşlardan çıkan Pandesia askerlerinin Kavos, Bramthos, Seavig ve adamlarıyla savaşmak üzere aceleyle hareket ettiğini gördü. Kavos ve adamları onlara saldırırsa bile yeteri kadar asker aradan sıyrılıp kapılara doğru yönelebilirdi ve eğer Duncan kısa süre içinde kapıların kontrolünü eline almazsa işleri biterdi.

Bir başka asker siperlerden mızrak fırlattığında Duncan kenara çekildi. Koşarak gidip, yerde yatan askerlerden birinin yayını aldı, bir ok yerleştirdi, arkasına doğru yaslanıp nişan aldı ve oku, elinde mızrakla, eğilmiş aşağı bakan bir Pandesialı'ya doğru fırlattı. Okla vurulan asker çığlık attı ve yere düştü, böyle bir şeyi beklemediği belli oluyordu. Doğrudan yere çakıldı ve Duncan'ın yanında yere yapıştı. Duncan kenara çekildi ve üzerine düşen cesedin altında kalmaktan kendini korudu. Duncan ölen askerinin boruyu çalan asker olduğunu görmekten özel bir keyif almıştı.

“KAPILARA!” diye bağırdı Duncan, geri kalan askerleri de yere indiren adamlarına.

Adamları atlarından inerek toplandı, koşarak yanına geldi ve devasa kapıları iterek açması için ona yardım etmeye başladı. Kapıları tüm güçleriyle itiyorlardı fakat kapılar neredeyse milim bile oynamıyordu. Daha fazla adam yardıma geldi ve hepsi aynı anda kapıları itmeye başladılar. Nihayet kapılardan biri yavaşça kırıdamaya başladı. Her seferinde birkaç santim oynayarak açılan kapı nihayet Duncan'ın ayağını araya sokabileceği kadar aralık hale gelmişti.

Duncan omuzlarını kapının arasına sıkıştırıp tüm gücüyle, homurdanarak ve kolları titreyerek kapıları itti. Sabah soğuşuna rağmen yüzüne ter basmıştı. O sırada garnizondan akın eden askerleri gördü. Birçoğu Kavos, Bramthos ve adamlarıyla karşılaşılıyordu fakat yeteri kadar bir kısmı da onların etrafından dolanmış, kapılara doğru geliyordu. Aniden bir çığlık şafağı yırttı ve Duncan, hemen yanında bir adamının, iyi bir komutan, sadık bir askerinin yere düştüğünü gördü. Sırtına saplanmış bir mızrak olduğunu gördü ve Pandesialıların fırlatma menziline olduklarını fark etti.

Daha fazla Pandesia askeri mızraklarını kaldırıp onlara doğru fırlatmaya hazırlanırken Duncan, kapılardan zamanında geçemeyeceklerini anlayarak kendini hazırladı; fakat aniden şaşkıncu bir şey oldu ve düşman askerleri tökezleyip, yüzüstü yere yapıştı. Duncan, adamların sırtlarında saplı kılıçlar ve oklar olduğunu gördü ve Bramthos ve Seavig'in yüzlerce adamla birlikte garnizona doğru ilerleyen Kavos'un ekibinden ayrılıp ona yardıma gelmekte olduğunu görünce içi minnettarlıkla doldu.

Duncan sarf ettiği eforu iki katına çıkardı. Anvin ve Arthfael de artık kapının aralığına sığışmıştı, tüm güçleriyle itiyorlardı. Duncan tüm adamlarının geçebileceği kadar büyük bir açıklık oluşturması gerektiğini biliyordu. Nihayet daha fazla adam araya girdi, ayaklarını karlı zemine sapladı ve yürümeye başladı. Duncan adım adım, kapılar bir gıcırtyla, yarısına kadar açılana kadar ilerledi.

Hemen arkasından bir zafer çığlığı yükseldi ve Duncan dönüp baktığında, Bramthos ve Seavig'in at sırtında yüzlerce adamla birlikte artık açık olan kapılara doğru hızla ilerlediğini gördü. Duncan kılıcını aldı, havaya kaldırdı ve tüm tedbiri elden bırakarak, adamlarının önünde, başkente doğru saldırıya geçti.

Üzerlerine hala mızraklar ve oklar yağıyordu. Duncan bir an önce, adamlarına çok büyük hasar verebilecek mancınıkların da bulunduğu siperlerin kontrolünü ele geçirmek zorunda olduklarını biliyordu. Yukarı çıkmanın en iyi yolunu düşünerek mazgallı siperliklere baktığı sırada, bir bağıрма sesi daha duyuldu. İleri baktığında şehrin içinde büyük bir Pandesia birliğinin toplanmakta olduğunu ve onlara doğru harekete geçtiğini gördü.

Duncan cesur bir şekilde onlara döndü.

“ESCALONLULAR, DEĞERLİ BAŞKENTİMİZİ KİM İŞGAL ETTİ!?” diye bağırdı.

Duncan yeniden atına binip askerlerini düşmana karşı yönlendirirken tüm askerleri hep bir ağızdan bağırdılar.

Askerler ve atlar karşılıklı çarpışırken, büyük bir çatışma başladı ve Duncan ve yüzlerce adamı yüzlerce Pandesia askerine saldırdı. Duncan Pandesialıların şafak vakti hazırlıksız yakalandıklarını hissetti. Düşman, Duncan ve birkaç adamını gördüğünde saldırıya hazır olduklarını düşünmüşlerdi fakat Duncan'ın arkasında bu kadar büyük bir destek gücü olduğunu bilmiyorlardı. Askerlerin gözlerinin, Bramthos, Seavig ve adamlarının şehir kapılarından akın edişini görmeleri karşısında fal taşı gibi açıldığını gördü.

Duncan kılıcını kaldırdı ve kendisine doğru savrulan bir kılıcı engelleyip kılıcını düşmanın midesine sapladı, bir diğerinin başına kalkaniyla vurduktan sonra eyerinden mızrağını çekip başka bir askere fırlattı. Korkusuzca kalabalığın ortasına daldı ve etrafındaki Anvin Arthfael, Bramthos ve Seavig gibi, sağdaki, soldaki düşman askerlerini yere indirmeye başladı. Yeniden başkentte, avcunun içi gibi bildiği sokaklarda olmak iyi hissettirmişti. Hele Pandesialıları sokaklardan atıyor olmak çok daha iyi hissettirmişti.

Kısa süre sonra düzinelerce Pandesia askeri ayaklarının altındaydı. Şafakta başkente bir dalga gibi çarpan Duncan ve adamlarının akınını durdurmayı başaramamışlardı. Duncan ve adamları fazlasıyla hazırlıklıydı, çok fazla yol kat etmişlerdi; fakat sokakları savunan askerler evlerinden oldukça uzak, moralleri bozulmuş bir haldelerdi; amaçları zayıf, liderleri çok uzakta ve hazırlıksızdı. Ne de olsa Escalon'un savaşçılarıyla gerçek bir savaşta hiç karşılaşmamışlardı. Akın sürerken geride kalan Pandesia askerleri savaştan vazgeçip, dönüp kaçmaya başlamıştı. Duncan ve adamları hızlanıp, geriye tek bir asker bile kalmayınca kadar onları avlayıp, oklar ve mızraklarla hepsini yere seriyordu.

Başkente giren yol açıldıktan sonra, hala ok ve mızraklar yağmaya devam ederken, Duncan dönüp yeniden siperlere odaklandı. O sırada bir adamı daha, omzuna saplanan bir ok nedeniyle atından düşmüştü. Yalnızca okçuları durdurmak için değil, aynı zamanda Kavos'a yardım etmek için de siperlere ihtiyaçları vardı. Sonuçta Kavos dışarıda, duvarların ardında, hala sayıca gerideydi ve eğer hayatta kalmak için bir şansı olacaksa, Duncan'ın siperlerden, manciniklerle edeceği yardıma muhtaçtı.

“YUKARILARA ÇIKIN!” diye bağırdı Duncan.

Duncan'ın adamları keyiflendi ve işaretiyle birlikte, ikiye ayrılıp yarısı onun peşinden giderken, yarısı da avlunun uzak ucunda, diğer taraftan tırmanmak için Bramthos ve Seavig'i takip etti. Duncan yan duvarlara paralel, üst siperlere çıkan taş merdivenlere yöneldi. Orayı savunan bir düzine kadar asker, gözleri fal taşı gibi açılmış, yaklaşan saldırıya bakıyordu. Duncan onların üzerine gitti ve daha adamlar kalkanlarını bile kaldırmaya fırsat bulamadan, adamlarıyla birlikte onlara mızrak fırlattı. Harcanabilecek fazla bir vakitleri kalmamıştı.

Merdivenlere ulaştılar ve Duncan atından inip saldırıya liderlik etti. Tek sıra halinde merdivenleri çıktılar. Duncan yukarı baktığında mızrakları havada, fırlatılmaya hazır durumdaki Pandesia askerlerinin onlara doğru koştuğunu gördü. Duncan, aşağı doğru hareket eden düşmanın avantajlı konumda olacağını biliyordu ve üzerlerine mızrak yağarken, göğüs göğse çarpışmayla vakit kaybetmek istemiyordu. Hızla düşündü.

“OKLAR!” diye bağırdı arkasındaki adamlarına.

Duncan yere kadar eğildi ve bir süre sonra emrine uyan adamlarının, öne çıkıp fırlattığı okların vızıltılarını duymaya başladı. Duncan, merdivenlere doğru koşan askerlerin dar merdivende tökezleyip, merdivenin yanından, çığlık atarak, oldukça yüksekte yere çakılışını memnuniyet içinde izledi.

Duncan merdivenleri tırmanmaya devam ederken, kendisine doğru saldıran bir askere çelme taktı ve adamı merdivenin ucuna itti. Etrafında dönüp başka bir askere kalkaniyla vurarak onu da aşağı uçurduktan sonra bir başka askere doğrudan saldırıp kılıcını adamın çenesine doğru sapladı.

Fakat bu hareket Duncan'ı dar merdivenlerde savunmasız hale getirmişti ve bir Pandesialı asker arkasından sıçrayıp onu merdivenin kenarına çekti. Duncan var gücüyle taş basamağa tutundu; kendini tutacak kadar kavramayı başaramıyordu ve aşağı düşmek üzereydi. Aniden üzerinde duran

adamın gevşediğini hissetti ve omzunun üzerinden aşağı düşüp öldüğünü gördü. Duncan adamın sırtında saplı duran bir kılıç gördü ve yukarı baktığında kendisini yukarı çeken Arthfael'le karşılaştı.

Duncan arkasını kollayan adamları olduğu için minnettar bir şekilde saldırıya devam etti ve yağın oklardan ve mızraklardan sakınarak, bazılarını kalkaniyla engelleyerek, siperlere ulaşana kadar katları tırmanmaya devam etti. En tepede geniş, taş bir alan vardı. On metre kadar bir genişliğe sahip bu alan, kapıların üstüne yayılıyordu ve üzerinde omuz omuza duran, ellerinde oklar, mızraklar ve kargılar bulunan Pandesia askerleri vardı. Hepsisi de aşağıdaki Kavos ve adamlarına atış yapmakla meşguldü. Duncan ve adamları yukarıya ulaştığında adamlar Kavos'a saldırmayı bırakıp dönüp Duncan'a saldırıya geçtiler. Aynı anda Seavig ve adamların kalanları da avlunun uzak ucundan yukarı çıkmıştı ve uzak uçtan düşman askerlerine saldırıya geçmişti. Düşmana kaçacak bir yer bırakmamış, onları adeta sandviç gibi araya almışlardı.

Çarpışma, göğüs göğse ve çok çetin oldu. Her iki tarafta her bir santim çok kıymetli olan alan için çarpışıyordu. Duncan kılıcını ve kalkanını kaldırdı, kanlı göğüs göğse çarpışmanın metal sesleri havayı doldururken, her seferinde bir düşman askerini yere serdi. Duncan kenara kayıp savrulan kılıçlardan sakınırken, omzunu eğip aynı anda birçok askeri kenardan itti ve adamlar çığlıklar içinde ölümlerine uçtular. Duncan, bazen en iyi silahın kişinin kendi elleri olduğunu biliyordu.

Karnında bir kesilme hissettiğinde acı içinde bağırdı fakat etrafında döndü ve kılıç onu sıyırdı. Asker öldürücü bir darbe için saldırırken, Duncan'ın manevra yapabilecek yeri kalmamıştı; adama bir kafa atıp kılıcını düşürmesini sağladı. Daha sonra diz attı, ileri uzanıp adamı sıkıca kavradı ve kenardan aşağı fırlattı.

Güneş yükselip, ter gözünü yakmaya başladığında Duncan hala savaşıyordu; her adım güçlükle kazanılıyordu. Her yanda adamları sızlanıp, acı içinde bağırırken Duncan'ın da omuzları öldürmekten yorulmaya başlamıştı.

Nefes alabilmek için durakladığında, yüzü düşmanın kanıyla kaplıydı. Son bir adım attı ve kılıcını kaldırdı fakat karşısında Bramthos, Seavig ve adamlarını görünce şoke oldu. Dönüp etrafına baktı. Ölü bedenleri incelediğinde hayranlık içinde, başarmış olduklarını fark etti; siperleri temizlemişlerdi.

Tüm adamları ortada bulunduğu bir zafer çığılığı yükseldi.

Fakat Duncan hala durumun acil olduğunu farkındaydı.

“OKLAR!” diye bağırdı.

Hızlı bir şekilde aşağı, Kavos'un adamlarına baktı ve orada büyük bir çatışmanın gerçekleşmekte olduğunu gördü. Avluda, binlerce Pandesia askeri daha onlarla savaşmak için garnizondan çıkıyordu. Kavos yavaş yavaş dört bir yandan kuşatılıyordu.

Duncan'ın adamları ölü düşman askerlerinin yaylarını ve oklarını alıp aşağıdaki Pandesialılar'a ok fırlatmaya başladı, Duncan da onlara katılmıştı. Pandesialılar başkentten üzerlerine ateş açılacağını hiç düşünmemişlerdi ve düzinelercesi vurulup yere düşerken Kavos'un adamları ölümcül darbelerden kurtulmuştu. Kavos'un etrafındaki Pandesialılar birer birer devrilmeye başladı ve kısa süre içinde düşman yüksek mevkileri Duncan'ın kontrol etmekte olduğunu anladığında bir panik dalgası yayıldı. Duncan ve Kavos arasında sıkışmış olan adamların kaçabilecek hiçbir yerleri yoktu.

Duncan onlara yeniden toparlanma fırsatı vermeyecekti.

“MIZRAKLAR!” diye emretti.

Duncan bizzat kendisi bir mızrağı kapıp aşağı fırlattı, arkasından bir tane ve ardından bir tane daha fırlattı. Siperlerin üzerinde, Andros'u işgal etmeye kalkacakları savuşturmak üzere hazırlanmış olan cephaneyi kullanıyordu.

Pandesialılar sendelemeye başladığında Duncan işlerini bitirmek için daha kesin bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

“MANCINIKLAR!” diye bağırdı.

Adamları mazgallı siperlerin üzerinde bırakılmış olan mancınıklara koşup, büyük iplerini gerdi ve mancınıklara pozisyon verirken çarkları çevirdi. İçlerine kaya parçaları yerleştirdiler ve gelecek

emri beklemeye beklediler. Duncan mancınıkların önünde aşağı yukarı yürüyüp kayaların Kavos ve adamlarına isabet etmemesi ve mükemmel hedefi bulmaları için onlara pozisyon verdirdi.

“ATEŞ!” diye bağırdı.

Düzinelerce kaya parçası havada uçmaya başladı ve Duncan kayalar yere inip, taş garnizonları yerle bir edip, Kavos’un adamlarıyla karşılaşmak için karıncalar gibi garnizondan çıkan düzinelerce Pandesialı’yı öldürürken memnuniyet içinde seyretti. Sesler avluda yankılandı ve Pandesialıları şoke edip paniklerini artırdı. Büyük bir toz ve moloz bulutu yükselirken adamlar hangi yöne saldıracaklarını bilemez bir halde kendi etraflarında dönüp duruyordu.

Kıdemli savaşçı Kavos düşmanın tereddüdünü avantaja çevirdi. Adamlarını topladı, yeni bir ivmeyle saldırıya geçti ve Pandesialılar sendelerken, adamları biçerek safları arasında ilerlemeye başladı.

Bedenler sağa sola devriliyordu, Pandesia kampında tam bir kargaşa hâkimdi ve kısa süre sonra askerler dönüp her yöne kaçışmaya başladı. Kavos tek tek hepsini avladı. Tam bir katliamdı.

Güneş tamamen doğduğunda tüm Pandesialılar ölü bir şekilde yerde yatıyordu.

Sessizlik çökerken Duncan şoke olmuş bir şekilde etrafına baktı. Başarmış olduklarının ayırdına varmaya başladığı sırada içinde yükselen bir zafer duygusu hissetti. Başkenti ele geçirmişlerdi.

Etrafındaki adamları sevinç çığlıkları atıp, omzuna vururken, tezahürat yapıp birbirlerine sarılıyorlardı. Duncan hala nefes nefeseydi, gözlerindeki teri sildi ve içinde yükselen hissi serbest bıraktı: Andros özgürdü.

Başkent artık onlarını.

BÖLÜM YEDİ

Alec Ur'un, insanların her iki yönde itiş kakış gittiği, heybetli kemerli kapısından geçerken, büyülenmiş bir şekilde başını geriye atıp yukarı baktı. Yanında Marco'yla birlikte kapıdan geçti. İkisinin de yüzü, Dikenli Vadi'de yaptıkları sonu gelmez yürüyüş nedeniyle hala toz toprakla kaplıydı. Alec, yüksek, mermer kemere baktı; yaklaşık otuz metre yüksekliğinde olmalıydı. Her iki yanındaki kadim, granit tapınak duvarlarına baktı ve aynı zamanda şehir girişi olarak da görev yapan bir tapınak girişinden geçiyor olmak onu heyecanlandırdı. Alec duvarların önünde dizlerinin üstünde oturarak ibadet edenleri gördü, burada, ticaretin koşuşturmasıyla ilginç bir karışım oluşturuyorlardı ve bu durum Alec'i düşündürdü. Önceleri Escalon'un tanrılarına dua ederdi; fakat şimdi hiçbirine dua etmiyordu. Nasıl bir tanrı ailesinin ölmesine izin verebilirdi ki? Artık taptığı tek tanrı intikam tanrısıydı ve ona tüm kalbiyle hizmet etmeye kararlıydı.

Etrafındaki uyanlar nedeniyle aşırı yüklenen Alec, bu şehrin gördüğü başka hiçbir şehre benzemediğini hemen anlamıştı. Ailesinin ölümünden beri ilk kez kendini hayata dönmüş hissediyordu. Burası o kadar sarsıcı, o kadar canlıydı ki, içeri girip de dikkatinin dağılmaması çok zordu. Alec, içerideki diğerlerinin, Marco'nun kafadar arkadaşlarının da kendisi gibi, Pandesia'ya karşı bir intikam isteği içinde olduğunu fark ettiğince, içinde bir sorumluluk duygusu oluşmuştu. Çevresindeki, her yöne acele içinde hareket eden, farklı giyimli, farklı görünümlü ve farklı ırktan kişilere baktı. Burası gerçekten de kozmopolit bir şehirdi.

“Başını önünde tut” diye fısıldadı Marco doğ kapısından geçip kalabalığın içine karışırken. Marco onu dürttü.

“Şu tarafa bak” diyerek başıyla bir grup Pandesia askerini gösterdi. “Yüzleri kontrol ediyorlar. Bizi bulmaya çalıştıklarından eminim.”

Alec tepkisel olarak hançerini tutan elinin sıktı ve Marco ona uzanıp nazik bir şekilde bileğini kavradı.

“Burada olmaz dostum” diye uyardı Marco. “Burası şehrin bir kasabası değil, bir savaş şehri. Kapıda iki Pandesialı öldürürsen, arkalarından bir ordu gelir.”

Marco anlamlı bir şekilde Alec'e baktı.

“İki askeri öldürmeyi mi tercih edersin?” diye sorguladı. “Yoksa iki bin askeri mi?”

Alec arkadaşının sözlerinin akıllıca olduğunu kavradı ve hançeri tutan elini gevşetti. İçindeki intikam tutkusunu bastırabilmek için tüm iradesini toplamaya çalışıyordu.

“Daha çok fırsatın olacak dostum” dedi Marco, kalabalığın arasına karışıp, başlarını eğerken. “Arkadaşlarım burada ve direniş çok güçlü.”

Kapılardan geçen büyük bir gürhunun arasına karıştılar ve Alec hiçbir Pandesialının görmemesi için gözlerini yere çevirdi.

“Hey sen!” diye bağırıldı bir Pandesialı. Alec başını önünde tutmaya devam ederken yüreği ağzına gelmişti.

Askerler onlara doğru koşarken Alec hançerini sıkıca kavrayıp hazırlandı. Fakat askerler onu değil, hemen yanındaki başka bir oğlanı durdurdular ve omuzlarından kabaca kavrayıp yüzüne baktılar. Alec derin bir nefes aldı. Durdurulanın kendisi olmadığı için rahatlamıştı. Hızla ve fark edilmeden kapıdan geçti.

Nihayet şehir meydanına girdiklerinde Alec kapüşonunu geriye alıp şehrin içini incelemeye başladı ve önündeki manzaraya hayran kaldı. Tam önünde Ur'un tüm mimari ihtişamı ve hareketliliği yayılıyordu. Şehir canlıymış gibi görünüyordu. Nabızı atıyor, güneşte pırıldıyor, gerçekten göz kamaştırıyordu. Alec başta bunun nedenini anlayamasa da sonradan sebebin su olduğunu fark etti. Her yerde su vardı, şehir kanallarla sarılmıştı, mavi sular sabah güneşiyle parlıyor, şehirde sanki deniz varmış gibi bir görünüm oluşturuyordu. Kanallarda her amaca yönelik araçlar vardı, sandallar, kanolar, gezinti tekneleri ve hatta Pandesia'nın mavi sarı bayraklarını taşıyan siyah savaş

gemileri bile vardı. Kanalların etrafında parke taşlı sokaklar vardı, kadim taşlar, üzerlerinden her gün, her çeşit giyimli binlerce insanın geçmesi nedeniyle pürüzsüz hale gelmişti. Alec şövalyeleri, askerleri, sivil halkı, tüccarları, köylüleri, dilencileri, hokkabazları, satıcıları, çiftçileri ve daha birçok insanı gördü, hepsi de birbirine karışmıştı. Birçoğu Alec'in daha önce hiç görmediği renklerde giyinmişlerdi. Bunların, denizaşırı, Escalon'un uluslararası limanı Ur'a ziyarete gelmiş ziyaretçiler oldukları anlaşılıyordu. Aslında parlak, yabancı renkler ve işaretler kanalları dolduran gemilerde de asılıydı ve sanki tüm dünya tek bir noktada toplanmış gibi bir görüntü ortaya çıkıyordu.

“Escalon’u çevreleyen tepeler çok yüksek, topraklarımızı ele geçirilemez hale getiren de bu” diye açıkladı Marco yürüdükleri sırada. “Ur tek sahilimi, kıyıya yanaşmak isteyen büyük araçlar için tek liman. Escalon’un başka limanları da var fakat hiçbiri bu kadar kolay ulaşılabilir değil. Dolayısıyla ülkemizi ziyaret etmek isteyen herkes buraya gelir” diye ekledi elini bir hareketiyle tüm insanları ve gemileri işaret ederek.

“Bu hem iyi hem de kötü bir şey” diye devam etti. “Bize kraliyetin her köşesinden ticaret ve yeni ilişkiler sağlıyor.”

“Peki, neden kötü?” diye sordu Alec, kalabalığın içinde sıkıştıklarında, Marco et çubukları almak için dururken.

“Ur’u denizden gelecek ataklara açık hale getiriyor” diye yanıtladı Marco. “İşgal için doğal bir çıkartma bölgesi.”

Alec şehrin silüetini hayranlıkla izledi, tüm kuleleri ve yüksek binaların sonsuz gibi görünen sıralarını dikkatle inceledi.

“Peki ya kuleler?” diye sordu, bir dizi, yüksek, kare, siperlerle kaplı, şehrin içinden yükselen, yüzleri denize dönük kuleye bakarken.

“Bu kuleler denizi gözlemek için inşa edildi” diye yanıtladı Marco. “İşgale karşı. Gerçi zayıf kralın teslim olması nedeniyle pek bir işimize de yaramadılar.”

Alec merak etmişti.

“Ya kral teslim olmasaydı?” diye sordu. “Ur denizden gelecek bir saldırıyı savuşturabilir miydi?”

Marco omuz silkti.

“Ben komutan değilim” dedi. “Fakat çeşitli yöntemlerimizin olduğunu biliyorum. Korsanları ve yağmacıları kolaylıkla durdurabileceğimizi biliyorum. Bir donanma saldırısı ise farklı bir durum. Fakat bin yıllık geçmişinde Ur hiçbir zaman düşmedi; bu da bir çıkarım yapabilmeni sağlıyor.

Yürümeye devam ederlerken uzaktan çan sesleri duyuldu ve yukarıda daireler çizerek ve ciyaklayarak uçan martıların sesleriyle karıştı. Kalabalığın arasında ilerledikleri sırada Alec havadaki türlü çeşit yemek kokusunu aldı ve karnının guruldadığını hissetti. Birçok eşya satan bir dizi satıcının önünden geçerlerken gözleri büyüdü. Daha önce hiç görmediği egzotik nesnelere ve yiyecekler gördü ve bu kozmopolit şehir hayatına hayran oldu. Burada her şey çok hızlıydı, herkes sürekli acele halindeydi, insanlar o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki yanlarından geçen insanlara tam olarak bakamadan uzaklaşmış oluyorlardı. Bu durum ne kadar küçük bir şehirden gelmiş olduğunu fark etmesine neden oldu.

Alec, hayatında gördüğü en büyük kırmızı renkli meyveleri satan bir satıcıya baktı. Bir tane meyve almak için elini cebine attığı sırada yandan omzuna vurulduğunu hissetti.

Dönüp baktığında, iri yapılı, yaşlı, boyu ondan uzun, dağınık siyah sakallı bir adamın kaşları çatık bir şekilde kendisini süzdüğünü gördü. Adamın Alec'e hiç aşına gelmeyen, yabancı bir yüzü vardı ve Alec'in bilmediği bir dille küfür etti. Daha sonra adam Alec'i ittirdi ve onu şaşırtacak şekilde sırtüstü uçup bir tezgâha çarpıp yere düşmesine sebep oldu.

“Buna gerek yok” dedi Marco öne çıkıp bir elini adamın önünde tutup onu durdurarak.

Fakat normalde pasif olan Alec içinde büyük bir öfke hissetti. Bu ona çok yabancı bir histi, ailesinin ölümünden beri derinlerde için için yanan, bir patlama noktasına ihtiyacı olan bir öfke...

Ayaklarının üzerine sıçradı ve ileri atılıp, sahip olduğun bilmediği bir güçle adamın suratına yumruk atıp, adamın bir tezgâhın üzerine devrilmesini sağladı.

Alec olduğu yerde durup kendinden bu kadar iri bir adamı devirmiş oluşuna hayret ederken, Marco da gözleri fal taşı gibi açılmış, yanında duruyordu.

Adamın dev gibi arkadaşları o tarafa doğru koşmaya başladığında pazarda bir kargaşa meydana geldi. O sırada bir grup Pandesia askeri de meydanın bir yanından o tarafa doğru koşmaya başladı. Marco paniklemiş görünüyordu; Alec sıkıntılı bir durumda olduklarını anladı.

“Bu taraftan!” dedi Alec’in kolunu yakalayıp sertçe çekiştirerek.

İri yapılı adam ayağa kalkarken Pandesia askerleri de yaklaşmıştı. Alec ve Marco sokaklarda koşmaya başladı. Alec, şehrin sokaklarını çok iyi bilen arkadaşını takip ediyordu. Marco kısa yollara dalıyor, tezgâhlar arasında bir o yana bir bu yana gidiyor, dar sokak aralarına keskin dönüşler yapıyordu. Alec arkadaşının yaptığı zikzakları güçlkle takip edebiliyordu. Fakat başını çevirip omzunun üzerinden arkaya baktığında, büyük bir grubun yaklaşmakta olduğunu gördü. Adamlar, ikisinin kazanamayacağı kesin olan bir dövüş için geliyordu.

“Buradan!” diye bağırdı Marco.

Alec Marco’nun kanalın kıyısından aşağı atladığını gördü ve hiç düşünmeden, suya ineceğini varsayarak arkadaşının peşinden atladı.

Alec bir su sıçrama sesi duymayınca şaşırıp, onun yerine kendini dipte, küçük taş bir çıkıntının üzerinde buldu, burası yukarıdan görüleliyordu. Nefes nefese olan Marco, sokağın altında, kayalara yerleştirilmiş, tahta bir kapıya dört kez vurdu ve bir saniye sonra kapı açıldı. Alec ve Marco, içeri, karanlığa çekilirken, kapı arkalarından kapandı. Kapı kapanmadan hemen önce Alec, koşarak kanalın kıyısına gelip, neler olduğunu anlamaya çalışan fakat aşağıyı göremeyen adamları gördü.

Alec kendini, yeraltında, karanlık bir kanalda buldu ve şaşkına dönmüş bir şekilde, bileklerine kadar gelen suyun içinde koştu. Döne döne ilerlediler ve bir süre sonra yeniden güneş ışığı görünür hale geldi.

Alec şehir sokaklarının altında büyük, taş bir oda olduğunu gördü. Güneş ışığı yukarıdaki kapılardan içeri süzülüyordu. Alec etrafını saran, kendi yaşlarında, hepsinin yüzü kir pas içinde olan ve iyi niyetli bir şekilde gülümseyen oğlanları görünce şaşırıp. Hepsi nefes nefese kalmıştı. Marco gülümsedi ve arkadaşlarıyla selamlaştı.

“Marco” dedi arkadaşları ona sarılırken.

“Jun, Saro, Bagi” diye yanıtladı Marco.

Her biri tek tek öne çıkıp gülümseyerek Marco’ya sarıldı. Bu oğlanların Marco için bir kardeş gibi oldukları belli oluyordu. Hepsi Alec yaşlarında, Marco kadar uzun, geniş omuzlu, sert yüzlüydü ve tüm hayatlarını sokakta mücadele ederek geçirmiş gibi görünümlüydüler. Bu oğlanlar kendileri için bir yol çizmek zorunda kaldıkları belli olan oğlanlardı.

Marco Alec’i yanına çekti.

“Bu da” diye duyurdu “Alec. Artık o da bizden biri.”

Bizden biri. Alec bunun kulağa hoş geldiğini düşündü. Bir yere ait olmak iyi hissettirmişti.

Hepsi tek tek onunla tokalaştı ve bir tanesi, içlerinde en uzunları Bagi, başını sallayıp gülümsedi.

“Tüm bu galeyana sebep olan sensin demek?” diye sordu gülümseyerek.

Alec mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

“Adam beni itti” dedi.

Tüm oğlanlar gülmeye başladı.

“Bugün hayatımızı tehlikeye atmaya degecek başka sebepler kadar yeterli bir gerekçe” dedi Saro kibar bir şekilde.

“Artık büyük şehirdesin kasabalı çocuk” dedi Jun sert bir ifadeyle, diğerlerinin aksine gülmüyordu. “Birimizi öldürtebilirdin. Bu aptalcaydı. Burada insanlar umursamaz, seni iterler ve daha kötü şeyler de yapabilirler. Başını önünde tut ve nereye gittiğine dikkat et. Eğer biri sana çarparsa

yolunu değiştir, yoksa sırtına bir hançer yiyebilirsin. Bu defa şanslıydın. Burası Ur. Sokakta kime denk geleceğini asla bilemezsin ve burada insanlar seni herhangi bir sebepten bıçaklayabilir, hatta hiçbir sebep olmasa da bıçaklayabilir.”

Yeni bulduğu arkadaşları dönüp mağaramsı tünellere doğru yöneldiğinde, Alec, onlara katılan Marco'ya yetişebilmek için acele etti. Hepsini de burayı avuçlarının içi gibi biliyormuş gibiydi, loş ışıkta bile bu yeraltı tünellerinde hiç sorun yaşamadan ilerleyebiliyorlardı. Etraflarında damlayan suların sesleri yankılanıyordu. Hepsinin burada büyüdüğü çok açıktı. Alec, Soli'de büyümüş olması, bu fazla dünyasal yeri görmesi ve şehrli delikanlılar nedeniyle kendini çok yetersiz hissetti. Hepsini de açık şekilde Alec'in hayal bile edemeyeceği zorluklar ve deneyimler yaşamıştı. Sıkı bir ekiptiler, birlikte birçok kavgaya karıştıkları belli oluyordu ve hepsinden önemlisi de hayatta kalmayı başarabilen tiplerdi.

Bir dizi pasajı geçtikten sonra oğlanlar dik, metal bir merdivene tırmandılar ve kısa süre sonra Alec kendini tekrar yerin üstünde, sokakta, Ur'un bir başka köşesinde, itiş kakış halindeki kalabalığın arasına karışırken buldu. Dönüp etrafına baktı ve merkezinde bakır bir çeşme bulunan, büyük bir şehir meydanı gördü. Burayı çıkaramamıştı. Bu geniş şehrin mahallelerinin takibini yapmakta oldukça zorlanıyordu.

Oğlanlar, alçak, bodur, taştan yapılmış sahibi belirsiz bir binanın önünde durdu. Bu bina da alçak, eğimli kırmızı kiremit çatısıyla diğer binalara benziyordu. Bağı kapıyı iki kez tıklattı ve bir an sonra sahipsiz, paslı kapı açıldı. Hepsini hızla içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Alec kendini, yalnızca yüksek pencerelerden gelen güneş ışığıyla aydınlatılan loş bir odada buldu. Çekiçlerin örslerin üzerinde çıkarttığı tanıdık sesi fark edince dönüp etrafını ilgiyle incelemeye başladı. Bir ocağın tıslamasını duydu, tanıdık buhar bulutlarını gördü ve anında kendini evde gibi hissetti. Bir demirci ocağında olduğunu anlamak için etrafa bakmasına gerek kalmamıştı. İçerisi silah üretmekle meşgul demircilerle doluydu. Kalbi heyecandan hızlanmıştı.

İnce, uzun, belki kırklarında, yüzü isten kararmış bir adam ellerini önlüğüne sildi ve yanlarına geldi. Marco'nun arkadaşlarına saygılı bir ifadeyle bir baş hareketi yaptı ve onlar da aynı hareketle ona karşılık verdiler.

“Fervil” dedi Marco.

Fervil dönüp Marco'yu görünce yüzü aydınlandı. Yanına gelip ona sarıldı.

“Ateş Duvarları'na gittiğini sanıyordum” dedi.

Marco sırtı.

“O günler geride kaldı” dedi.

“İşe koyulmaya hazır mısınız çocuklar?” dedi Fervil. “Bu arkadaş da kim?”

“Benim dostum” dedi Marco. “Alec. İyi bir demirci ve hareketimize katılmak için can atıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Fervil şüpheli bir şekilde.

Alec'i tepeden tırnağa sert bir şekilde süzdü, ona sanki işe yaramaz biriymiş gibi bakıyordu.

“Bundan şüpheliyim” diye ekledi “görünümüne bakarsak! Bana son derece genç göründü. Fakat onu metal artıklarını toplaması için kullanabiliriz. Tut şunu,” dedi uzanıp Alec'e içi parça metal dolu bir kovayı uzatırken. “Sana daha fazla ihtiyacım olursa haber veririm.”

Alec içerlemiş bir şekilde kızardı. Bu adamın neden kendisinde bu kadar hoşlanmamış olduğunu anlamıyordu; belki de onu tehdit olarak görmüştü. Ocağın sessizleştiğini, diğer oğlanların onları izlediğini hissedebiliyordu. Bu adam birçok açıdan ona babasını hatırlatmıştı ve bu da yalnızca Alec'in öfkesinin artmasına neden olmuştu.

Ailesinin ölümünden beri hala öfkeli olan Alec, daha önce tolere ettiği hiçbir davranışa artık tolerans göstermek istemiyordu.

Diğerleri arkalarını dönüp giderken Alec içi metal parçalarıyla dolu kovayı yere bıraktı ve metaller taş zeminde gürültü bir şekilde şangırdadı. Diğerleri donakalmış bir şekilde geri döndüler ve oğlanlar işlerini bırakıp yüzleşmeyi izlerken ocak tamamen sessizliğe gömüldü.

“Dükkanımdan defol git!” diye hırladı Fervil.

Alec onu umursamadı; aksine, onun yanından geçip en yakın tablaya gitti ve bir uzun kılıcı alıp, yere paralel tutarak inceledi.

“Bu senin el işçiliğin mi?” diye sordu Alec.

“Sen kim oluyorsun da beni sorgulayabiliyorsun?” diye çıkıştı Fervil.

“Öyle mi?” diye bastırdı Marco arkadaşına destek olarak.

“Evet, öyle” dedi Fervil kendini savunur şekilde.

Alec başını salladı.

“Bu berbat” dedi.

Dükkânın içinde bir şaşkınlık ifadesi duyuldu.

Fervil sırtını dikleştirip, öfkeli bir şekilde kaşlarını çatı.

“Çocuklar siz gidebilirsiniz” diye bağırdı. “Hepiniz. Burada yeteri kadar demircim var.”

Alec geri adım atmadı.

“Ama hiçbiri de bir işe yaramaz” diye karşılık verdi.

Fervil kıpkırmızı bir şekilde ona dönüp, tehditkâr bir adım attı. Marco aralarına elini koydu.

“Biz gidiyoruz” dedi Marco.

Alec aniden kılıcın kabzasını yere dayadı, bir ayağını kaldırdı ve tek bir tekmeyle kılıcı ikiye böldü.

Parçalar her yana saçılırken içerideki herkes donakalmıştı.

“İyi bir kılıç bu şekilde kırılır mıydı?” diye sordu Alec iğneleyici bir gülümsemeyle.

Fervil haykırdı ve Alec’e doğru saldırıya geçti. Yaklaştığı sırada Alec kırık kılıcın tırtıklı ucunu havaya kaldırdı ve Fervil’i durdurdu.

Bu kapışmayı gören diğer çocuklar kılıçlarını çekip Fervil’i savunmak için ileri atılırken Marco ve arkadaşları da Alec’in etrafında kılıçlarını çekti. Tüm oğlanlar, gergin bir açmaz içinde, birbirlerinin yüzüne bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Marco Alec’e. “Hepimiz aynı amacı paylaşıyoruz. Bu çılgınlık.”

“Tam da bu yüzden ellerinde çöple savaşmalarına izin veremem” diye yanıtladı Alec.

Alec kırık kılıcı yere attı ve beline uzanıp kendi uzun kılıcını çıkarttı.

“Bu da benim el işçiliğim” dedi yüksek sesle. “Bunu babamın demirci ocağında kendim dövdüm. Görebileceğiniz en iyi el işçiliği.”

Alec aniden kılıcı döndürüp kesici tarafından tuttu ve kabzasını Fervil’e uzattı.

Gergin bir sessizlik içindeki Fervil’in böyle bir hareket beklemediği anlaşılıyordu. Aşağı baktı, kılıcın kabzasını kavradı. Alec tamamen savunmasız kalmıştı ve Fervil bir an kılıcı Alec’e saplamamak için kendini zor tutuyor gibi göründü.

Fakat yerinden kıpırdamadan, gururla ve korkusuzca durdu.

Yavaşça Fervil’in yüzü yumuşadı. Alec’in kendisini tamamen savunmasız bırakmış olduğunu fark etmişti ve artık ona daha bir saygılı bakıyordu. Kılıcı elinde tutup dikkatle inceledi. Eliyle şöyle bir tırtı ve havaya kaldırıp ışığa tuttu. Sonunda, uzun bir süreden sonra Alec’e baktı. Etkilenmişti.

“Senin el işçiliğin mi?” diye sordu inanmaz bir ses tonuyla.

Alec başıyla onayladı.

“Ve daha fazlasını da yapabilirim.”

Bir adım öne attı ve Fervil’e baktı. Gözlerinde büyük bir yoğunluk vardı.

“Pandesimaları öldürmek istiyorum” dedi Alec. “Ve bunu gerçek silahlarla yapmak istiyorum.”

Fervil başını sallayıp gülümseye başlayana kadar dükkânın içinde uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

Fervil kılıcı indirdi ve bir elini Alec’e uzattı, Alec de ona uzatılan eli kavradı. Yavaşça diğer oğlanlar da kılıçlarını indirdiler.

“Sanırım” dedi Fervil, gülümsemesi genişlerken “senin için bir yer ayarlayabiliriz.”

BÖLÜM SEKİZ

Aidan boş orman yolunda yürüyordu, hala her yerden hiç olmadığı kadar uzaktı ve kendini dünyada yapayalnız hissediyordu. Eğer yanında Orman Köpeği olmasaydı perişan halde ve umutsuz olurdu; fakat elini onun kısa beyaz tüyleri üzerinde gezdirirken Beyaz, çok kötü şekilde yaralı olmasına rağmen Aidan'a güç veriyordu. İkisi de topallıyordu, ikisi de arabanın sürücüsüyle girdikleri şiddetli kapışmada yaralanmıştı ve hava kararırken, attıkları her adım onlara acı veriyordu. Topallayarak attığı her adımda Aidan, bir daha o adamı görecektiyorsa kendi elleriyle onu öldürmeye yemin ediyordu.

Yanından yürüten Beyaz inledi ve Aidan uzanıp köpeğin başını okşadı. Bu, bir köpekten daha vahşi bir yaratıktı ve boyu neredeyse Aidan'la aynıydı. Aidan hayvanın yalnızca yol arkadaşlığı için değil aynı zamanda gerçekten hayatını kurtarmış olduğu için de ona minnettardı. İçinde bir şey onu öylece bırakmasına izin vermediği için Beyaz'ı kurtarmıştı ve hemen ardından ödülünü kendi canının kurtulması olarak almıştı. Aynı durum tekrar başına gelse yine aynı şeyi yapardı; bu, ıssızlığın ortasında, kimsenin bilmediği bir yere atılmak, açlık yüzünden ölmek anlamına gelse bile... Yine de buna değerdi.

Beyaz yeniden inledi. Aidan onun açlık nedeniyle yaşadığı sıkıntıyı paylaşıyordu.

“Biliyorum Beyaz” dedi Aidan. “Ben de açım.”

Aidan Beyaz'ın hala kanayan yaralarına baktı ve başını salladı. Kendini berbat ve çaresiz hissediyordu.

“Sana yardım edebilmek için her şeyi yaparım” dedi Aidan. “Keşke nasıl yapabileceğimi de bilseydim.”

Aidan uzanıp hayvanın başının üzerini öptü, kürkü yumuşaktı. Beyaz da başını Aidan'a yasladı. Bu ölüm yolunda iki kişinin son kucaklaşması gibiydi. Gittikçe karanlığa gömülen ormanın her yanından vahşi yaratıkların sesleri bir senfoni halinde yükseldi. Aidan kısa bacaklarının yandığını hissetti ve daha fazla ilerleyemeyeceklerini, orada ölüp gideceklerini düşünmeye başladı. Hala her yere günlerce mesafedelerdi, gece çöküyordu ve orada kırılğan bir durumdalar. Beyaz ne kadar güçlü bir yaratık olsa da herhangi bir şeyle savaşılabilecek durumda değildi ve silahsız ve yaralı durumda olan Aidan'ın da durumu pe parlak değildi. Saatlerdir tek bir araba geçmemişti ve Aidan daha günlerce de geçmeyebileceğinden endişe ediyordu.

Aidan babasını düşündü, ülkenin bir yerindeydi ve babası kendisini yüzüstü bırakmış gibi hissetti. Aidan, hiç olmazsa babasının yanında büyük bir amaç için savaşırken veya evinde, Volis'in konforunda ölüyor olmayı diledi. Attığı her adım onu ölüme daha da yaklaştırıyordu.

Aidan o güne kadar yaşadığı kısacık hayatını gözden geçirdi, tanıdığı ve sevdiği herkesi düşündü, babası, ağabeyleri ve en çok da ablası Kyra'yı... Ablasını merak etti, acaba o neredeydi, Escalon'u geçebilmiş miydi, Ur yolculuğunu sağ salim bitirebilmiş miydi? Ablasının da onu bir kez olsun düşünüp düşünmediğini merak etti, onunla gurur duyuyor muydu? O da ablasının izlerini takip etmeye, kendi yöntemiyle babasının davasına yardımcı olmak için Escalon'u geçmeye çalışıyordu. Büyük bir savaşçı olabilecek kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak etti ve ablasını bir daha asla göremeyecek olmak onu derinden üzdü.

Aidan her adımıyla daha da battığını hissetti ve yaraları ve bitkinliğine teslim olmaktan başka yapacak bir şey kalmadığına karar verdi. Git gide daha da yavaşlıyordu ve Beyaz'a baktığında onun da bacaklarını sürüyerek yürüdüğünü gördü. Kısa süre sonra da yere yatıp, her ne olursa olsun yolun ortasında öylece durmaya başlayacaklardı. Bu berbat bir durumdu.

Aidan kendinden geçmek üzereyken bir şey duyduğunu sandı. Durdu ve Beyaz da durup soru sorar gibi kendisine bakarken dikkatle dinledi. Aidan umutlandı ve dua etti. Yoksa gaipten sesler mi duyuyordu?

Derken ses tekrar duyuldu. Bu kez emindi. Tekerlek gıcirtısı. Ağaç sesi, demir sesi; bu bir arabaydı.

Aidan arkasını dönüp gözlerini kısarak çökmekte olan karanlığı tararken kalbi tekledi. Başta hiçbir şey görememişti. Fakat sonradan yavaşça, bir şeyin görünür hale gelmeye başladığından emin oldu. Bir araba. Birçok araba.

Aidan'ın yüreği ağzındaydı, gümbürtüyü hissedip, atların sesini duyarken heyecanının güçlkle kontrol edebiliyordu. Bir kervanın onlara doğru yaklaştığını gördü. Fakat heyecanı bir anda söndü; gelenler dost olmayabilirdi. Sonuçta, her yerden bu kadar uzak bu uzun, kıraç yoldalardı. Bu yolda kim yolculuk ediyor olabilirdi ki? Savaşabilecek durumda değildi ve göstermelik bir şekilde hırlayan Beyaz'ın da savaşabilecek hali yoktu. Yaklaşan her kimse onların insafına kalmışlardı. Bu korkutucu bir düşünceydi.

Arabalar yaklaşırken ses sağır edici derecede yükseldi. Aidan saklanamayacağını fark edip yolun ortasında cesur bir şekilde durdu. Şansını denemek zorundaydı. Kervan yaklaşırken Aidan müzik duyduğunu sandı ve merakı iyice arttı. Arabalar hızlanmıştı ve bir an için Aidan üzerinden geçip gideceklerini düşündü.

Derken aniden tüm kervan yavaşladı ve yolu kapatmış olduğu için tam önünde durdu. Etraflarındaki toz yere inerken, arabalardaki insanlar ona baktılar. Aidan, elli kişi kadar olan gruba gözlerini kırpıştırarak baktı ve bunların asker olmadıklarını görüp şaşırıldı. Saldırgan gibi de görünmüyorlardı ve bu durum Aidan'ı rahatlattı. Arabaların farklı yaşlarda, kadınlı erkekli, birçok insanla dolu olduğunu gördü. Birinde müzisyen görünümlü insanlar vardı, ellerinde birçok farklı enstrüman vardı. Bir diğeri ise jonglör veya komedyen gibi görünen insanlarla doluydu. Yüzleri parlak renklerle boyanmıştı ve parlak renkli taytlar ve tunikler giyorlardı. Bir başka arabada da oyuncular var gibiydi. Tiyatro oyunu kostümleri giymiş olan bu insanların ellerinde parşömenler vardı. Bunlar büyük ihtimalle prova metinleriydi. Bir arabada ise üzerlerinde neredeyse hiç kıyafet olmayan, yüzleri aşırı makyajlı kadınlar vardı.

Aidan kızarıp başını başka tarafa çevirdi; bu tip bir şeye bakmak için henüz çok genç olduğunu biliyordu.

“Hey delikanlı!” diye seslendi biri. Bu, parlak kırmızı, oldukça uzun sakalları beline kadar inen, dostane bir şekilde gülümseyen, farklı görünümlü bir adamdı.

“Bu yol sana mı ait?” diye sordu bir jestle birlikte.

Tüm arabalardan kahkahalar yükseldi ve Aidan kızardı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Aidan afallamış bir şekilde.

“Bence doğru soru, asıl sen kimsin” olmalı diye seslendi adam. Beyaz onlara hırlarken, korkuyla ona baktılar. “Ayrıca bir Orman Köpeğiyle ne işin var? Onların seni öldürebileceğini bilmiyor musun?” diye sordular korku dolu bir sesle.

“Bu öyle değil” diye yanıtladı Aidan. “Siz...gösteri mi yapıyorsunuz?” diye sordu, hala meraklıydı ve orada ne aradıklarını öğrenmek istiyordu.

“Yaptığımız iş için kibar bir kelime!” diye seslendi arkadan biri kahkahaya boğulurken.

“Bizler aktörler ve oyuncular ve jonglörler ve kumarbazlar ve müzisyenler ve palyaçolarız!” dedi bir başkası.

“Ve yalancılar ve hergeleler ve fahişeleriz!” dedi bir kadın ve hepsi yeniden kahkaha attı.

Kahkahalar artarken biri bir arpın tellerine vurdu ve Aidan kızardı. Bunlar gibi insanlara karşılaştığı bir anıyı hatırladı; o zaman daha küçüktü ve Andros'ta yaşıyordu. Tüm o gösteri yapan insanların başkente akın edip, kralı eğlendirişini hatırladı; parlak renkli yüzlerini, döndürdükleri bıçakları, adam yiyen kürkü, şarkılar söyleyen kadını ve saatler sürüyormuş gibi hissedilen şiirler okuyan bir ozanı hatırladı. Birinin neden böyle bir hayat yolunu tercih edip, savaşçı olmak istemediğini anlayamayıp kafasının karıştığını hatırladı.

Aniden bir şeyin farkına vardı ve gözleri parladı.

“Andros!” diye bağırdı. “Siz Andros'a gidiyorsunuz!”

Bir adam arabalardan birinden yere inip yanına geldi. Bu kırklı yaşlarında, şişkin bir karnı, tıraşsız, kahverengi sakalı ve aynı dağınıklıkta saçları olan, iri bir adamdı ve yüzünde dost canlısı bir gülümseme vardı. Aidan'ın yanına geldi ve bir kolunu babacan bir tavırla Aidan'ın omzuna koydu.

“Buralarda olmak için çok gençsin” dedi adam. “Kaybolduğumu söyleyebilirdim fakat senin ve köpeğinin yaralarınızdan, sadece kaybolmakla kalmamış olduğunuzu düşünüyorum. Görünüşe bakılırsa kendini bir belaya sokmuşsun ve o bela epey derinmiş. Ve tahminime göre” dedi adam Beyaz'ı endişeli bir şekilde inceleyerek “bunlar, sen bu yaratığa yardım etmek istediğin için olmuş.”

Aidan, ne kadar ne anlatması gerektiğini bilemediğinden sessizliğini korurken, Beyaz, onu şaşırtacak şekilde, gidip adamın elini yaladı.

“Ben kendime Motley diyorum” diye ekledi adam bir elini uzatırken.

Aidan endişeli bir şekilde adama baktı. Elini sıkmak yerine geriye bir adım attı.

“Benim adım Aidan” dedi.

“Siz ikiniz burada kalıp, açlıktan ölmeyi bekleyebilirsiniz” diye devam etti Motley “fakat bu ölmek için hiç de eğlenceli bir yol değil. Şahsen ben, önce güzle bir yemek yemeyi isterim. Daha sonra ölmek için başka bir yol bulunur.”

Ekiptekiler kahkahaya boğulurken, Motley'in eli hala havadaydı ve nazik ve şefkatli bir şekilde Aidan'a bakıyordu.

“İkiniz bu kadar yaralıyken bir yardım eline ihtiyacınız olacağını düşünüyorum” diye ekledi.

Aidan, babasının ona öğrettiği gibi, zayıflık belirtisi göstermek istemez bir şekilde gururlu bir biçimde durdu.

“Biz burada gayet iyiyiz” dedi Aidan.

Motley ekibine yeni bir kahkaha dalgasında öncülük etti.

“Eminim öyledir” dedi.

Aidan şüpheli bir şekilde adamın eline baktı.

“Ben Andros'a gidiyorum” dedi Aidan.

Motley gülümsedi.

“Biz de öyle” dedi. “Ve şanslıyız ki şehir sadece biz gidince dolmayacak kadar büyük.”

Aidan tereddüt etti.

“Bize bir iyilik yapıyor olacaksın” dedi Motley. “Fazladan ağırlık işimize yarayabilir.”

“Ve beslenmesi gereken bir başka boğaz!” diye bağırdı kalabalığın içinden bir soytarı ve gülmeye başladı.

“Pekâlâ...” dedi Aidan. “Eğer size bir iyilik yapıyor olacaksam...”

Aidan Motley'in elini tuttu ve kendini arabaya çekilirken buldu. Adam Aidan'ın beklediğinden daha kuvvetliydi. Giyimine bakılırsa bir saray soytarısı olmalıydı. Sıcak ve etli elleri Aidan'ınkilerin iki katıydı.

Motley daha sonra uzanıp Beyaz'ı aldı ve arabanın arkasına, Aidan'ın yanına nazikçe bıraktı. Beyaz, samanların arasında Aidan'ın yanına kıvrıldı, başı çocuğun dizindeydi ve gözleri tükenmişlik ve acıdan yarı açıktı. Aidan bu hissi çok iyi anlıyordu.

Motley de arabaya tekrar binince sürücü kırbacını şaklattı ve kervan yeniden yola koyuldu. Müzik tekrar çalmaya başladığında herkes neşelenmişti. Bu neşe verici bir şarkıydı, kadınlar ve erkekler arpların tellerini çekiyor, flüt ve zil çalıyordu ve birçok insan, Aidan'ı şaşırtacak şekilde, hareket halindeki arabaların içinde dans ediyordu.

Aidan daha önce hiç bu kadar neşeli bir grup insanla karşılaşmamıştı. Tüm hayatını savaşçılarla dolu bir kalenin kasvet ve sessizliği içinde geçirmişti ve bütün bunlara ne anlam vereceğini bilemiyordu. Biri nasıl olup da bu kadar mutlu olabilirdi? Babası ona hep hayatın ciddi bir şey olduğunu öğretmişti. Tüm bunlar önemsiz değil miydi?

Tümsekli yolda ilerlerlerken Beyaz acıyla inledi ve Aidan başını vurdu. Motley yanlarına geldi ve Aidan'ı şaşırtan bir şekilde köpeğin yanında diz çöküp yaralarına yeşil bir merhem sürerek kompres uyguladı. Yavaş yavaş Beyaz'ın inlemesi kesildi ve Aidan Motley'in yardımını için ona minnettar oldu.

“Sen kimsin?” diye sordu Aidan.

“Açıkçası birçok isim aldım” dedi Motley. “En iyisi ‘aktör’ oldu. Daha sonra ‘dolandırıcı’, ‘soytarı’, ‘şaklaban’... liste uzayıp gidiyor. Bana nasıl istersen öyle hitap edebilirsin.”

“Öyleyse sen bir savaşı değilsin” dedi Aidan hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

“Savaşı” diye tekrarladı Motley, başını merak içinde sallayarak. “Bana hiç bu şekilde hitap edilmedi. Ben de hiçbir zaman bu şekilde anılmayı istemedim.”

Aidan kaşlarını çattı, idrak edemiyordu.

“Ben savaşı bir soydan geliyorum” dedi Aidan gururlu bir şekilde, acısına rağmen göğsünü gererek. “Babam muhteşem bir savaşıdır.”

“Öyleyse senin için üzgünüm” dedi Motley, hala gülüyordu.

Aidan’ın kafası karışmıştı.

“Üzgün müsün? Neden?”

“Bu bir cezadır” diye yanıtladı Motley.

“Bir ceza mı?” dedi Aidan. “Hayatta bir savaşı olmaktan daha harika bir şey yoktur. Tek hayalim bir savaşı olmak.”

“Öyle mi?” dedi Motley memnun bir şekilde. “O halde senin için iki kat üzgünüm. Bence ziyafet çekmek, gülmek, güzel kadınlarla yatmak olabilecek en harika şeyler; hatta ülkede gezinip bir başkasının midesine kılıç saplamayı ummaktan çok daha iyi.”

Aidan kızardı, sinirlenmişti; daha önce kimsenin savaş hakkında bu şekilde konuştuğunu duymamıştı ve alındı. Daha önce hiç kendisine bu kadar uzak biriyle tanışmamıştı.

“Senin hayatında onurun yeri yok mu?” diye sordu Aidan kafası karışmış şekilde.

“Onur mu?” diye sordu Motley, gerçekten şaşırılmış gibi görünüyordu. “Bu, uzun zamandır duymadığım bir kelime ve senin gibi genç biri için de fazlasıyla büyük.” Motley iç geçirdi. “Onur diye bir şeyin varlığına inanmıyorum; en azından ben görmedim. Bir seferinde onurlu biri olmayı düşündüm fakat bana hiçbir şey getirmedi. Ayrıca, üçkâğıtçı kadınlara av olan birçok onurlu adam gördüm” diye sözlerini bitirdi ve arabadaki diğer herkes kahkaha attı.

Aidan etrafına baktı ve tüm o dans eden, şarkı söyleyen ve sürekli içki içen insanları inceledi. Bu grupla yolculuk yapmak konusunda karmaşık duygular içine girmişti. Bu insanlar kibar insanlardı fakat hiçbiri bir savaşı hayatı yaşamayı düşünmüyordu, hiçbiri kendini mertliğe adamamıştı. Onu aldıkları için minnettar olması gerektiğini biliyordu ve zaten öyleydi de fakat onlarla yolculuk yapmak hakkında ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Bunlar kesinlikle babasının iş yapacağı türden insanlar değildi.

“Sizinle yolculuk yapacağım” dedi Aidan sonunda. “Biz yol arkadaşı olacağız. Fakat kendimi sizinle silah arkadaşı olarak göremiyorum.”

Motley’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Şoke olmuştu ve en az on saniye, sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sessizce durdu.

Sonunda ise aşırı derecede çok uzun süren ve etrafında yankılanan bir kahkahaya boğuldu. Aidan bu adamı anlayamamıştı ve hiçbir zaman da anlayabileceğini sanmıyordu.

“Sanırım seninle yol arkadaşlığı keyifli olacak evlat” dedi sonunda Motley gözlerindeki yaşları silerken. “Evet, seninle yolculuk çok keyifli olacak.”

BÖLÜM DOKUZ

Duncan, etrafı adamlarıyla çevrili başkent Andros'un içinde yürüyordu. Arkasında, muzaffer, övünç dolu binlerce askeri yürüyor, bu özgürleştirilmiş şehirde yürürlerken zırhları şakırdıyordu. Gittikleri her yerde halkın muzaffer tezahüratlarıyla karşılanmışlardı, kadınlar ve erkekler, gençler ve yaşlılar, hepsi başkente ait gösterişli giysilerini giyiyor, şehrin parke taşlı sokaklarında koşuyor ve onların üzerlerine çiçekler ve lezzetli yiyecekler atıyorlardı. Herkes gurur içinde Escalon bayraklarını sallıyordu. Duncan kendi ülkesinin renklerinin yeniden dalgalandığını, daha bir gün önce baskı altında olan fakat şimdi son derece coşkulu, son derece özgür insanları görünce kendisi de muzaffer hissetti. Bu, hayatı boyunca unutamayacağı bir manzaraydı, o güne kadar yaptığı her şeye değer bir manzara...

Sabahın ilk ışıkları başkente vururken Duncan bir rüyada yürüyormuş gibi hissetti. Bir daha asla adımını atamayacağı, en azından hayattayken tekrar gelemeyeceği, gelse bile bu şartlarda olmayacağından emin olduğu yerdedi, Andros'ta, başkentte. Escalon'un incisi, binlerce yıldır kralların tahtı olmuş şehir şimdi onun kontrolündeydi. Pandesia garnizonları düşmüştü. Adamları kapıları, yolları ve sokakları kontrol ediyordu. Bu umduğundan fazlasıydı.

Yalnızca birkaç gün önce hala Volis'teydi ve tüm Escalon hala Pandesia'nın demir prangası altındaydı. Fakat artık tüm kuzeybatı Escalon özgürlüğüne kavuşmuştu ve başkenti, ülkenin kalbi ve ruhu Pandesia'nın hükmünden kurtulmuştu. Duncan bu zaferi yalnızca hız ve sürprizle elde ettiklerini fark etti. Bu büyük bir zaferdi fakat aynı zamanda geçici olma olasılığı da olan bir zaferdi. Haber Pandesia İmparatorluğu'na ulaştığında onun için geleceklerdi ve bu kez birkaç garnizonla değil, tüm güçleriyle saldırıya çıkacaklardı. Yeryüzü fillerin izdihamıyla dolabilir, gökyüzü oklarla kapanabilir, deniz gemiler yüzünden görünmeyebilirdi. Fakat bunların hiçbiri yapmakta olduğu şeye, bir savaşçı olarak kendisinden beklenene sırtını dönmeye için bir bahane değildi. Şimdilik hiç olmazsa eski hallerine dönebilmişlerdi ve hiç olmazsa şimdilik özgürlerdi.

Duncan bir çarpma sesi duydu ve dönüp baktığında dev, Yüce Efendi Ra, Pandesia'nın ulu yöneticisi heykelinin onlarca vatandaş tarafından halatlarla yere devrilmiş olduğunu gördü. Heykel yere çarptığında binlerce küçük parçaya ayrıldı ve halk heykelin kalıntılarını tekmeleyerek sevinç gösterileri yaptılar. Daha fazla vatandaş ileri atılıp Pandesia'nın devasa mavi ve sarı bayraklarına asılıp, onları duvarlardan, binalardan ve çan kulelerinden yırtarak söktüler.

Duncan tüm bu büyük hayranlık gösterisi, özgürlüğünü geri kazanan bu insanlardaki gurur duygusu karşısında gülümsemesine engel olamadı; insanların neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu. Kavos, Bramthos, Anvin, Arthfael ve Seavig'e ve tüm adamlarına baktı, hepsi sevinç içindeydi, bir bayram havasında, tarih kitaplarına geçecek o günün keyfini çıkarıyorlardı. Bu hepsinin hayatları boyunca unutmayacakları bir anıydı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.